

Tbülten 25

TEKFEN GRUP ŞİRKETLERİ BÜLTENİ, Ocak-Mart 2014

- LOZAN'DAN CUMHURİYET'E İSMET İNÖNÜ
- MEVSİMLİK TARIM İŞÇİLERİ
- LONDRA GÜNLÜĞÜ
- SADARA PROPİLEN OKSİT PROSES ÜNİTESİ

Acı çektik, ama eğlendik!..

İçindekiler

LOZAN'DAN CUMHURİYET'E İSMET İNÖNÜ

Lozan Antlaşması'nın 90. yılı nedeniyle İnönü Vakfı tarafından "Lozan'dan Cumhuriyet'e İsmet İnönü" başlıklı bir sergi açıldı. Feyyaz Berker'in desteğiyle oluşturulan sergi, 9 Ekim 2013-20 Ocak 2014 tarihleri arasında Çankaya Belediyesi Galerî Uray'da Ankaralılarca ziyaret edildi. Bir sonraki durağı Antalya olan sergi, 2014 boyunca Türkiye'nin farklı şehirlerini dolaşacak.

Tekfen Grup Şirketleri Bülteni / Ocak-Mart 2014 / Sayı 25

Tekfen Holding A.Ş. adına sahibi
Ahmet İpekçi

Genel Yayın Yönetmeni (sorumlu)
Dorottya Maria Kiss Kalafat (Tekfen Holding)

Yayın Koordinatörü
Esra Tüzgıray Kılıç (Tekfen Holding)

Organizasyon
Nilüfer Özönder (Tekfen Holding)

Katkıda bulunanlar
Nazlı Han (Tekfen Emlak), Şener Aşlıbay (Medyaevi)

Fotoğraflar
Büyüad Dinç

Yönetim yeri
Tekfen Holding A.Ş.
Kültür Mahallesi, Tekfen Sitesi, Budak Sokak,
A Blok, No. 7 Ulus
Beşiktaş - İstanbul
Tel: (212) 359 33 00

Yayına hazırlayan
Kurumsal Yayınlar Araştırma, Danışmanlık,
Tanıtım ve Organizasyon Hizmetleri Ltd. Şti.
Ortaklar Caddesi Sonu, Pehlivan Sokak, Nasuh
Bey Apt., No. 35/B, D. 2 Mecidiyeköy
Şişli - İstanbul
Tel: (212) 211 23 79

Basım
Ofset Yapımevi
Şair Sokak, No. 4 Çağlayan Mahallesi,
Kâğıthane - İstanbul
Tel: (212) 295 86 01

© Üç ayda bir yayımlanır. Tekfen Holding'in ücretsiz iletişim bültenidir.
Yazı ve görsellerin her türlü telif hakları Tekfen Holding'e aittir.

Haberler

- 4 TOROS, GROWTECH EURASIA FUARI'NDA "ŞANTİYEDEN EN ÖNEMLİ ADAM..."
- 5 BREZİLYA KAPI KOMŞUMUZ
- 6 LOZAN'DAN CUMHURİYET'E İSMET İNÖNÜ
- 10 AZERBAJCAN'DA TAM GAZ DEVAM
- 11 HAZAR FORUMU'NDAN TEK FEN İNŞAAT'A PLAKET
- 12 ACI ÇEKTİK, AMA EĞLENDİK!
- 14 MEVSİMLİK TARIM İŞÇİLERİ
- 20 TEK FENLİLERİ "EV"LENDİRİYORUZ!

Gezi Notları

- 22 LONDRA GÜNLÜĞÜ

Dosya

- 28 SADARA PROPİLEN OKSİT PROSES ÜNİTESİ

Sosyal Sorumluluk

- 44 TEK FEN FİLMARMONİ BU KEZ MİNİKLER İÇİN ÇALDI

Anılarda Kalanlar

- 48 BİR YILI DAHA BÖYLE DEVİRDİK

TEKFEN FİLMARMONİ BU KEZ MİNİKLER İÇİN ÇALDI

Tekfen Filarmoni, Singapurlu konuk şef Darrell Ang yönetiminde çocuklara yönelik olarak Bursa ve İstanbul'da iki özel konser verdi. Orkestranın "Tekfen Filarmini" adını kullanarak verdiği konserlerde Çaykovski'nin Fındıkkıran Balesi'nden seçmeler de yer aldı.

7. yayın yılımızın başında hepinize merhaba!

Derginin bugüne kalmasının geçerli bir sebebi var.

Geçtiğimiz Pazar günü Team Tekfen olarak, 18 kişilik bir ekiple katılmış olduğumuz Fanatik Şirketlerarası Atletizm Yarışması'nın sonuçlarını sığağı sığağına sizinle paylaşmak istedik. Yarışmanın ayrıntılarını, güzel resimler eşliğinde sayfalarımızdan okuyabilirsiniz. Ben kendi adıma, o güne dair izlenim ve hislerimi izninizle burada kaleme alıyorum.

Bir kere takımı zar zor topladık. Topladık da, kimleri topladık? On iki mühendis, bir mimar, bir avukat, bir ayti'ci, bir sekreter, bir teknik ressam, bir de bendeniz, yaşlarımız 25 ila 52 arasında değişen ve birbirini hasbelkader yemekhanede görmüş ya da görmemiş, bordrosu Tekfen'de olmak dışında pek de ortak noktası bulunmayan bir avuç yabancı. Antrenmanlar da kör total ilerledi. Tek tek gidenler oldu ama, öyle "Hah!" dedirtecek gerçek bir takım havasında idman yapamadık. Ne de olsa İstanbul gibi canavar bir şehirde çalışan insanlarız. Fakat yarışma günü yaklaştıkça, aramızdaki mesajlaşmalar yavaş yavaş bir takım ruhunun tohumunun ekildiğini hissettirmeye başladı.

Tüm bu süreçte takıma kaptanlık eden İlky Atamer'e (Tekfen İmalat) buradan teşekkür ve selamlarımı gönderiyorum. Genelde organizasyonların sorumlusu olarak bir dolu detay ile uğraşmaya alışmışken, yarışma ile ilgili tüm haberleşmenin takibini ve ekiple paylaşımını üstlenen İlky Kaptan'a bir ara yan gözle bakmadım desem yalan olur! Bana uğraşacak iş bırakmayınca, hazır antrenmana gitmişken, gözümü gülleye diktim. "Nasıl olsa yıllarca sutopu oynadım, az top sallamadım, eh gülle de sallardım," dedim kendime ve birkaç deneme atışından sonra takıma ve yarışa yazıldım. Son güne yetişen ve abartısız bizden tam bir takım yaratan güzel formalarımız da cezbetmedi değil hani! Yarış öncesi Perşembe günkü son idmanda, 4x200 metre erkekler bayrak yarışı için beyler çok çalıştı, bayrak değişimini birkaç kez prova edip tam mesafe koşunca sonuçlar iyi gelmez mi? Aynı şekilde Ertan Sarı, nam-ı diğer Şimşek Ertan (Tekfen Mühendislik), 60 ve 200 metrede takımı beklentiye soktu. Sessiz güç Ceren Hancıoğlu ise (Tekfen Emlak) uzun mesafede iddialıydı.

Yarış günü sabahı formalarımızı çektik ve Ataköy'deki Aslı Çakır Atletizm Pisti'nde buluştuk. Buluşma noktamız, bedava fıstıklı baklava dağıtan bir stant! O standın önünden ne zaman geçtiysem, birkaç Tekfenli mutlaka gördüm. "Tekfen'de önce karınlar doyar!" dedikleri bu olsa gerek. Uzun bir gündü. Hepimiz sırayla yarıştık, elemeler, yarı final, final. O sıra yarışmayanlar ellerinde bayraklar, avazımız çıktığı kadar yarışan takım arkadaşımızı destekledik. "Koş kooş, yürü be aslanım, haydi Tekfeeeen!" misali. Duymayan kalmadı, zira günün sonunda "en neşeli takım" kupasını bize layık gördüler!

Uzattım, bitiriyorum. Diyeceğim o ki, o gün orada müthiş güzel vakit geçirdik, çocuklar gibi birlikte hoptayan zıplayan gerçek bir takım olduk. Yarışlar bahane, dostluk şahane. Değil mi arkadaşlar?

Bahar sayımıza kadar sağlıklı, mutlu kalın.

Sevgiyle,

Dori Kiss Kalafat
dori@tekefen.com.tr

Toros, bir kez daha Growtech Eurasia Fuarı'nda

Türkiye tarım sektörünün en büyük organizasyonlarından biri olan 13. Uluslararası Sera, Tarım Ekipmanları, Çiçekçilik ve Teknolojileri Fuarı Growtech Eurasia 2013, 4-7 Aralık tarihleri arasında Antalya Expo Center'da gerçekleştirildi. Toros Tarım, fuarda büyük bir ziyaretçi kitlesine ürünlerini tanıtmaya imkânı buldu.

■ Tarım teknolojilerinde Avrasya'nın en büyük tarım fuarı olan Growtech Eurasia 2013, üreticilerle sektörün önde gelen firmalarını 13. kez bir araya getirdi. 4-7 Aralık tarihleri arasında Antalya Expo Center'da gerçekleştirilen fuarda Toros Tarım, pazara sunduğu ürünleri bir kez daha ziyaretçilere tanıtmaya imkânı buldu. Growtech Eurasia 2013, 300'ün üzerinde uluslararası markayı ve 650'nin üzerinde ulusal ve uluslararası firmayı fuar çatısı altında buluşturdu. Fuar, 52 ülkeden 70 binin üzerinde ziyaretçiyi ağırladı. Tarım alanındaki son gelişmelerin sunulduğu fuarda sergilenen ürün ve teknolojiler, ziyaretçiler tarafından ilgiyle takip edildi.

Toros Tarım, önceki yıllarda olduğu gibi bu yıl da fuarın ilgi odağındaydı. Başta klasik gübreler olmak üzere tüm bitki besin maddelerinin sergilediği Toros standında, suda eriyen özel gübreler, mikro besin elementleri ve buğday tohumlukları en çok ilgi çeken ürünler arasındaydı. Fuarda ayrıca, Agripark bünyesinde kök meristeminden patates tohum üretiminin nasıl yapıldığı orijinal materyallerle gösterilerek, ziyaretçilere Toros Tarım'ın teknolojik yüzü de tanıtıldı. Ziyaretçilere, patates çeşitlerine ilişkin teknik konularda detaylı bilgi sunuldu.

“Şantiyede proje müdüründen sonra en önemli adam...”

■ Tekfen İnşaat ve Tesisat A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanı Ümit Özdemir, yemek yazarı Sahrap Soysal'ın *Yemek Sohbeti* adlı televizyon programına konuk oldu. D-Smart ve Digitürk platformlarında yer alan Planet Mutfak kanalında yayınlanan programda, kariyeri boyunca dünyanın dört bir yanına seyahat eden Ümit Özdemir, Soysal'a yaşadığı farklı yemek deneyimlerini anlattı. Özdemir, Tekfen şantiyelerinde yemeğe verilen önemi de şöyle vurguladı:

“Tekfen Holding olarak, çalışanların yemeklerden memnun kalmasına önem veriyoruz. Özellikle şantiyelerde yemek bizim için en önemli konulardan biridir. Benim yurtdışındaki ilk şantiyem, Suudi Arabistan'ın güneyindeydi. 1981'de gitmiştim. Şartlar çok zordu. Biz oraya Bolu'dan bir aşçı getirtmiştik. Bunu gören İtalyan ortaklarımız da kendi ülkelerinden bir şef getirttiler. Şantiyelerde, 'Proje müdüründen sonra en önemli adam aşçıdır' diye bir söz vardır.”

Brezilya kapı komşumuz

2009 yılından bu yana Brezilya'ya petrol platformu modülleri imal eden Ceyhan Çelik, Aralık 2013'te Technip-Techint Konsorsiyumu'ndan yeni bir imalat işi daha aldı. Brezilya ile giderek gelişen ilişkileri, Ceyhan Çelik Fabrika Danışmanı Erol Türker'le konuştuk.

Brezilya ile ilk temas nasıl gerçekleşti? İşbirliği zaman içinde nasıl gelişti?

Brezilya'da 9,5 milyon ABD doları tutarında ilk sözleşmeyi QUIP firması ile 5 Mart 2009 tarihinde imzaladık. Petrobras şirketine ait bir petrol platformunun çelik imalat işiydi. Firma yetkilileri, ülkelerinde çelik fiyatlarının yüksek olması nedeniyle, malzeme tedarik ettikleri Romanya'da imalat işlerini de yaptırabilecekleri bir firma arayışına girmişler, ama istedikleri gibi bir yer bulamamışlar. Sonunda çelik üreticisi Arcelor Mittal firması Tekfen'i kendilerine önermiş. Ertesi gün Ceyhan'da bir buluşma gerçekleştirdik; takip eden hafta başında da üç kişi olarak yeniden geldiler. Hafta sonunda Rio de Janeiro'daki ofislerinde anlaşma imzalanmıştı.

Bu işi sorunsuz ve başarılı bir şekilde tamamlayınca, ana işveren konumunda olan devlet kuruluşu Petrobras müdürleri de fabrikamızı ziyaret ettiler. Yapılan işlerin kalitesinden ziyadesiyle memnun kaldıklarından, Petrobras içinde de çok iyi tanınmış olduk. Firma, 2010 Haziran'ında P63 Yüzer Platform modül çelik imalatlarıyla tekrar bize geldi. QUIP firması ile işlerimiz 2011-2013 yılları arasında iki adet yüzer platform modül çelik imalatlarıyla devam etti. Giderek gelişen ilişkiler çerçevesinde UTC firması, ABB firması ve Toyo (Japon)-Setal (Brezilya) ortaklığı ile de anlaşmalar yapıldı. Bu imalatların bir kısmı halen devam ediyor. Son olarak da 2013 Aralık'ta Technip (Fransa)-Techint (Brezilya) ortaklığı ile P76 yüzer platform modül çelik imalatlarına yönelik olarak 26,4 milyon ABD doları tutarında bir sözleşme imzaladık.

Bu dört yıl içerisinde ne kadarlık iş hacmi yaratıldı?

Son dört yılda yapılan ve taahhüt edilen işlerin toplamı 120 milyon ABD dolarına ulaştı. Bu hacmi daha da geliştirmeyi amaçlıyoruz. Bugünlerde QUIP firması ile P75 ve P77 Yüzer Platform projeleri ile ilgili görüşmelere devam ediyoruz.

Yapılan işlerin niteliğini biraz tarif edebilir misiniz?

Yüzer Platformlar (FPSO - Floating, Production, Storage, Offload) 300 metre uzunluk 50 metre genişlikte, çoğunlukla 300 bin tonluk eski tankerlerden dönüştürülüyorlar. İşletmeye alındığında, ağırlığı 400 bin tonun üzerinde oluyor. Derinliği 2.000 metreye varan açık denizlerde çıkartılan ham petrolü ön arıtmadan geçirerek depolamaya yarıyorlar. Petrol yatağına ulaşmak için tabandan sonra 2.000-5.000 metre arasında delme işlemi yapılıyor ve petrol oradan çıkıyor. Platformlar, ön arıtılmış petrolü yanan tankerlere basıyor ve rafinerilere bu vasıta ile ulaştırıyor. Bizim imal ettiğimiz "proses modülleri" yüzer platformlar üzerine yerleştiriliyor. Her bir modülün çelik ağırlığı 200-800 ton arasında oluyor.

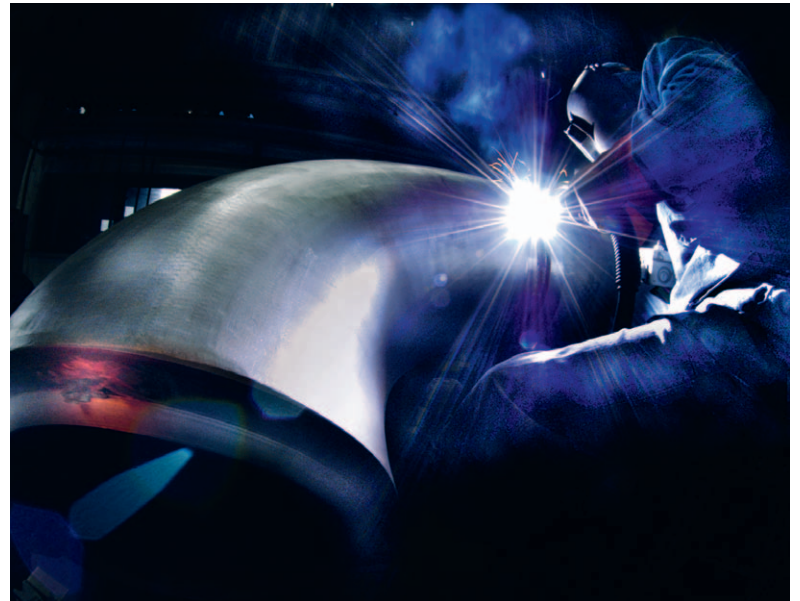
İşe bağlı olarak demonte veya monte edilmiş olarak teslim ediliyor. Ağır yük taşıyan, kendinden vinçli özel gemilerle Brezilya'ya götürülüyor. Orada bir tersanede yüzer platform üzerine yerleştirilerek ekipman, borulama ve elektrik işleri tamamlanıyor. İşletmeye alındıktan sonra da açık denize çekiliyor. Önceden delinmiş kuyulardan gelen borular irtibatlandırılıyor.

Geleceğe yönelik ne gibi beklentileriniz var?

Petrobras'ın işletmekte olduğu yüzer platformların sayısı 15 civarında. 20 adet platform da inşa halinde. 2017'ye kadar bunların sayısının 45'e ve 2020'de 60'a çıkması planlanıyor. Bir FPSO projesi, anahtar teslimi 900 milyon-1,3 milyar ABD doları civarındadır. Biz çelik imalat olarak 13-30 milyon ABD doları arası bir miktarı yapmaktayız. Tankerler, yeni rafineriler, boru hatları ve tamamlayıcı tesis ve ekipmanlarla 2020 yılına kadar 200 milyar ABD doları yatırım yapılması planlanıyor.

Bu kadar uzak mesafedeki bir ülkeye iş yapmanın zorluklarını yaşadınız mı?

Brezilya, iş yaptığımız öteki ülkelere göre farklı kültüre ve coğrafyaya sahip. Müşterilerimiz kendi kontrol ekiplerini fabrikamıza göndererek iş takibini koordineli ve hızlı bir şekilde yapıyorlar. Ne biz ne de onlar, ülke kültürüne, örf ve adetine, yiyeceklerine alışmakta bir zorluk çekmedik. Bazı projelerimizde bir yıla yakın süre, ailesiyle gelip Adana'da kalan Brezilyalılar oldu. Biz de orada büyük büyük anneleri, dedeleri Türkiye'den göç etmiş onlarca insan tanıdık. Tüm bunlar müşterilerimizle sosyal olarak da kaynaşmamızı sağladı.

Lozan'dan Cumhuriyet'e

İsmet İnönü

İnönü Vakfı, Lozan Antlaşması'nın 90. yılında, Feyyaz Berker'in desteğiyle "Lozan'dan Cumhuriyet'e İsmet İnönü" başlıklı bir sergi açtı. Ankara'da Çankaya Belediyesi Galerî Uray'da, 9 Ekim 2013-20 Ocak 2014 tarihleri arasında ziyaret edilebilen sergide, Lozan Antlaşması'nın imzalanmasından Cumhuriyet'in ilanına, Cumhuriyet'in ilk yıllarına damga vurmuş olaylardan iç ve dış politikaya kadar çeşitli toplumsal, ekonomik ve kültürel dönüşümler, İsmet İnönü ekseninde gözler önüne serildi.

Lozan Antlaşması, imzalanışının 90. yıldönümünde İnönü Vakfı tarafından açılan kapsamlı bir sergiyle kutlandı. Tekfen Holding'in kurucularından Feyyaz Berker'in desteğiyle hazırlanan "Lozan'dan Cumhuriyet'e İsmet İnönü" adlı sergide, İnönü Vakfı'nın arşivlerinde bulunan çok sayıda belge ve fotoğraf, yeni medya teknolojileri kullanılarak ziyaretçilerin dikkatine sunuldu. Sergi, 9 Ekim 2013-20 Ocak 2014 tarihleri arasında Ankara'da, Çankaya Belediyesi Galerî Uray'da açık kaldı. Ziyaretçilerin yoğun ilgisiyle karşılaşan sergi, dört ana bölümden oluşuyordu: "İsmet İnönü'nün Yaşamı", "Mustafa Kemal Atatürk ve İsmet İnönü", "Lozan Konferansı ve Antlaşması", "İsmet İnönü ve İç-Dış Politika".

Serginin küratörlüğünü Boğaziçi Üniversitesi Atatürk İnkılapları Enstitüsü Öğretim Üyesi Prof. Dr. Zafer Toprak, genel tasarımını ve

kurgusunu Çağdaş Arpaç, koordinatörlüğünü Dr. Fatma Türe, grafik tasarımını ise Ferah Perker yaptı. Serginin açılışına İsmet İnönü'nün kızı ve İnönü Vakfı Başkanı Özden Toker, CHP Zonguldak Milletvekili Mehmet Haberal, Türkiye'nin ilk Kültür Bakanı Talat Sait Halman, Koç Holding Yönetim Kurulu Üyesi Semahat Arsel, Hollandalı tarihçi Prof. Dr. Erik-Jan Zürcher, Çankaya Belediye Başkanı Bülent Tanık ve çok sayıda davetli katıldı.

Özden Toker açılışta yaptığı konuşmada Kurtuluş Savaşı, Lozan Barış Görüşmeleri ve Cumhuriyet'in kendileri açısından birbirini tamamlayan ayrılmaz bir üçlü olduğunu belirterek, "Bu yıl Lozan Antlaşması'nın 90. yıldönümü. Farklı bir yöntem kullanmayı, Lozan heyecanını Türkiye çapında tüm vatandaşlarımız ile paylaşmayı ve hep beraber yaşamayı hayal ettik," dedi. Özden Toker konuşmasına,

“İnönü Vakfı olarak yıllardan beri büyük bir titizlikle sakladığımız Lozan ile ilgili anıları, belgeleri, mektupları, nesnelere gün ışığına çıkararak, Lozan Atlaşması'nın tarafsız, bilimsel ve çağdaş bir yorumunu ortaya koymaya çalıştık,” şeklinde devam etti.

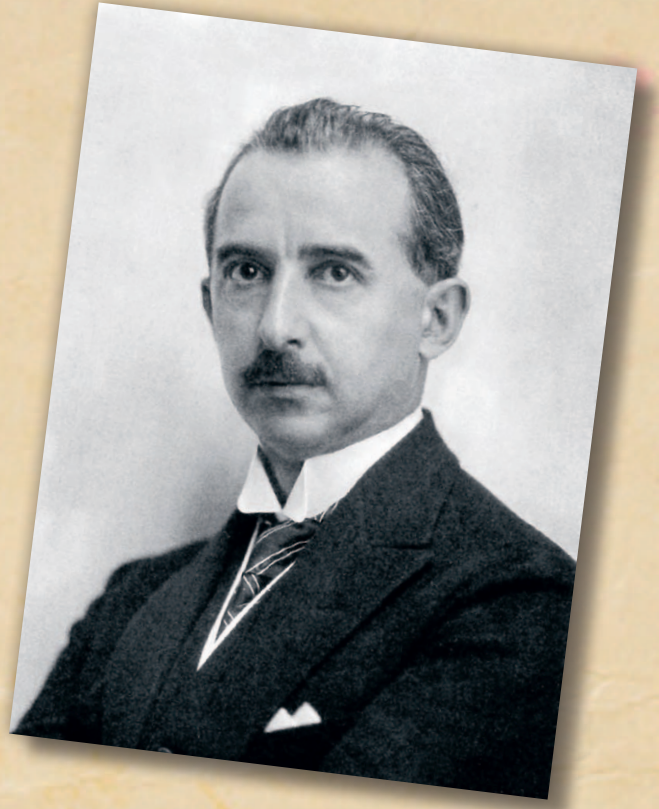
Lozan ve Cumhuriyet, bir oluşumun iki farklı yönünü gösterir

Serginin küratörlüğünü yapan Prof. Dr. Zafer Toprak ise Lozan Antlaşması'nın önemini şu sözlerle vurguladı: “Lozan ile Cumhuriyet bir bütündür. 24 Temmuz 1923 ile 29 Ekim 1923, yeni bir ulus devletinin doğuş sürecinin dışa ve içe dönük boyutlarını simgeleyen iki önemli dönüm noktasıdır. Lozan Barış Antlaşması ve Cumhuriyet'in ilanı bir oluşumun, ulus devlet kuruculuğunun iki farklı yönüdür.”

Cumhuriyet Türkiye'si'ne giden yolda ulusal kimlik girişiminin Batı'ya rağmen gerçekleştiğini ifade eden Zafer Toprak, “Bağımsız kimliğin oluşması ve uluslararası alanda tanınırlık, ulus devletinin kuruluşundan önce geldi. Bunun nedeni Batı'ya karşı bir mücadelenin verilmiş olmasıydı. Bir başka deyişle, ulus devletinin Türkiye Cumhuriyeti adı altında kurumsallaşması, savaşarak kazanılmış bir zaferin uluslararası topluluğa kabul ettirilmesinden sonra gerçekleşti. Bu kabul sürecine son noktayı koyan ise Lozan Barış Antlaşması'ydı,” dedi.

Zafer Toprak, Lozan Antlaşması'nın onaylanması için 24 Ağustos 1923 günü Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde yapılan oylamadan önceki son konuşmasında İsmet İnönü'nün, Lozan Konferansı'nı “Tüm cihanı yöneten heyetlerin deneyimli temsilcilerine karşı bir ulusun

bütün varlığını ortaya koyarak verdiği büyük bir sınav” olarak tanımladığını vurguladı. Toprak, “İsmet Paşa, bu sınavdan Mustafa Kemal Paşa'dan aldığı destekle, yüksek diplomatik yeteneği, metaneti, feragati ve vatanseverliği ile büyük bir zaferle çıkmıştı,” diye konuştu.

İSMET PAŞA LOZAN'DA

Lozan Konferansı iki aşamalı olarak 8 ay sürdü. Görüşmelerde Türk heyetine İsmet Paşa başkanlık yaptı.

Tarihe dokunun!

Serginin kurgusunu yapan Çağdaş Arpaç, serginin konusunun tarih ve kaynağının da arşiv malzemesi olması nedeniyle hareket noktalarının, “Bu belge ve fotoğrafları nasıl daha detaylı sunabiliriz?” sorusu olduğunu belirtiyor. Arpaç, sergide interaktif teknolojilerin kullanılmasına nasıl karar verildiğini ise şöyle açıklıyor: “Buradan yola çıkarak dokunmatik ekranlar gündeme geldi. Belgelerin üzerindeki mürekkep lekeleri bile önemli olduğu için, tasarımları ziyaretçilerin ilgili belge ve fotoğrafları interaktif bir şekilde inceleyebilmesine, büyütüp küçültmesine ve aynı anda birkaç kişinin farklı belgeler üzerinde çalışabilmesine olanak tanıyacak şekilde yapmaya çalıştık.”

Sergide çocuklar da unutulmadı. Çocuklara Lozan’ın önemini anlatmak için, yine interaktif teknolojilerin kullanıldığı “Zamanda Yolculuk” başlıklı üç bilgisayar oyunu ile 10 dakikalık bir çizgi film kullanıldı. Bu sayede çocuklar, sergideki malzemeleri, dokunarak kolayca takip etme şansını yakaladılar.

2014 sonuna kadar çeşitli illeri dolaşması planlanan “Lozan’dan Cumhuriyet’e İsmet İnönü” sergisi, Ankara’dan sonra 28 Ocak-6 Mart tarihleri arasında, Antalya Büyükşehir Belediyesi işbirliğiyle Altın Portakal Sanat Galerisi’ne taşınacak. Serginin konuları, T-Bülten’in bu yılki sayılarında da yayımlanacak.

SES GETİREN BİR SERGİ

Sergi, İsmet İnönü’nün kızı Özden Toker’in ev sahipliğinde 9 Ekim 2013 günü açıldı (üstte).

Serginin açılışına katılanlar arasında Vehbi Koç’un kızı Semahat Arsel de vardı (ortada).

Sergiyi tasarlayan ekip (soldan sağa): Prof. Dr. Zafer Toprak (Küratör), Dr. Fatma Türe (İçerik ve koordinasyon), Çağdaş Arpaç (Konsept ve tasarım).

Azerbaycan'da tam gaz devam

1995'ten bu yana Azerbaycan'da faaliyet gösteren Tekfen İnşaat, 2013'ün son günlerinde, ülkenin Şah Deniz 2. Faz yatırımları çerçevesinde iki önemli projeye daha imza attı. Yeni projelerle Tekfen'in ülkedeki kalan iş miktarı 1,6 milyar ABD dolarına ulaştı.

■ Azerbaycan'da geçtiğimiz eylül ayında 18 bin tonluk Batı Chirag Platformu'nu denize indiren Tekfen, başkent Bakû'da devam eden SOCAR Tower ve Olimpiyat Stadı projelerine ek olarak, 2013 yılının son günlerinde iki yeni platform projesi ile yeni bir doğal gaz terminal projesini de portföyüne kattı. Böylece Tekfen İnşaat, Azerbaycan'da 1.117 milyon ABD doları tutarında yeni işe imza atarak, ülkedeki kalan iş miktarını 1,6 milyar ABD doları seviyesine yükseltti.

Şah Deniz 2. Faz yatırımları çerçevesinde yeni alınan projelerin ilkini, Tekfen İnşaat'ın üyesi olduğu ATA Konsorsiyumu'nun (AMEC-Tekfen-Azfen) BP Exploration (Şah Deniz) ile imzaladığı iki adet yeni offshore platformu ile bağlantı köprüsü oluşturuyor. ATA Konsorsiyumu'nun imalat, yapım ve tesliminden sorumlu olduğu platformların toplam ağırlığı 26.442 ton. Toplam bütçesi yaklaşık 975 milyon ABD doları olan projede Tekfen İnşaat, Az-

fen'deki ortaklık payı ile birlikte yaklaşık 496 milyon ABD doları paya sahip bulunuyor.

Diğer taraftan Tekfen İnşaat'ın, Azfen-Tekfen Konsorsiyumu olarak yine BP Exploration ile imzaladığı ikinci sözleşme, Şah Deniz 2. Faz yatırımları çerçevesinde inşa edilecek olan Sangaçal Kara Terminali Tesisleri'nin inşaat ve montaj işlerini içeriyor. Toplam bütçesi yaklaşık 1 milyar ABD doları olan projede Tekfen İnşaat'ın toplam payı, Azfen şirketindeki ortaklık payı ile beraber yaklaşık 621 milyon ABD dolarına ulaşıyor.

Uzun süredir beklenen ve yıl sonu itibariyle hız kazanan Şah Deniz 2. Faz projelerinin hayata geçmesi, Tekfen'in Azerbaycan'daki varlığını güçlendiren bir atılım olarak grupta büyük memnuniyet uyandırdı. Tekfen İnşaat'ı yeni alınan işler nedeniyle kutluyor ve söz konusu projeleri başarıyla hayata geçirmesini diliyoruz.

Azerbaycan'da 19 yıllık deneyim

Hazar Havzası, Ortadoğu ve Rusya'dan sonra dünyanın en büyük 3. petrol ve doğalgaz rezervine sahip bölgesi. Bu bölgenin en önemli oyuncularından biri olan Azerbaycan'a ilk adımını 1990'lı yılların başında atan Tekfen, 1996 yılından bugüne kadar 14'ü tamamlanmış, 2'si devam eden 16 proje ile toplam 2,33 milyar ABD doları tutarında işe imza attı. Aralık 2013 itibarıyla eklenen 2 yeni projeye Tekfen'in ülkedeki toplam iş miktarı 3,45 milyar ABD dolarına yükseldi. Asrın Projesi olarak da adlandırılan Bakü-Tiflis-Ceyhan (BTC) Petrol Boru Hattı kapsamında Azerbaycan'daki Sangaçal Terminali, Tekfen'in bu ülkede gerçekleştirdiği önemli projelerden biriydi. Bu projenin Ceyhan ayağındaki kara ve deniz terminalleri de Tekfen tarafından gerçekleştirildi. Tekfen ayrıca Azeri-Çırac-Güneşli (ACG) Petrol Sahası için 3 adet petrol platformu inşa etti.

Tekfen, 19 yıldan bu yana Azerbaycan'da gerçekleştirdiği başarılı projeler ve kazandığı deneyimle, ülkenin geleceğe yönelik yatırımlarından daha fazla pay alarak varlığını güçlendirmeyi hedefliyor. Azeri gazının Türkiye ve Türkiye üzerinden Avrupa'ya ihracını mümkün kılacak Şah Deniz Faz-2 projesi, bu açıdan Tekfen için büyük önem taşıyor.

Hazar Forumu'ndan Tekfen İnşaat'a plaket

Asya ile Avrupa arasındaki enerji ve ulaştırma projelerinin yeni eksenini olan Hazar Bölgesi'ndeki gelişmeler, 4-5 Aralık 2013 tarihleri arasında İstanbul'da düzenlenen Hazar Forumu'nda masaya yatırıldı. Forumun sonunda, bölgedeki projelere katkı yapan bir kurum olarak Tekfen İnşaat'a da bir teşekkür plaketi sunuldu.

■ Hazar Bölgesi ve çevresiyle ilgili araştırmalar yaparak, politika ve iş çevrelerine stratejik fikirler üreten düşünce kuruluşu Hazar Strateji Enstitüsü, enerji ve uluslararası ilişkiler gündeminin önemli isimlerini 4-5 Aralık 2013 tarihlerinde İstanbul Çırağan Sarayı'nda bir araya getirdi. İlki geçen yıl İstanbul'da, ikincisi ise geçtiğimiz Eylül ayında New York'ta gerçekleştirilen Hazar Forumu'na, başta geniş Hazar Bölgesi olmak üzere, AB, ABD ve Türkiye'den karar alıcı, akademisyen, araştırmacı, yatırımcı ve iş çevreleri katıldı. Forumda, Hazar Bölgesi'ndeki son gelişmeler ışığında dünya enerji haritasındaki güncel durum, bu kapsamda ortaya çıkan yeni oluşumlar ve dış politika dinamikleri tartışıldı.

Foruma, Ulaştırma Denizcilik ve Haberleşme Bakanı Binali Yıldırım, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız, Azerbaycan Ulaştırma Bakanı Ziya Mammadov, Arnavutluk Ekonomi ve Enerji Bakanı Damian Gjirkuri ve Slovenya Altyapı ve Mekânsal Planlama Bakanı Samo Omerzel'in yanı sıra bölgenin enerji haritasına yön veren kuruluşların temsilcileri, üst düzey bürokratlar ve kalabalık bir izleyici topluluğu katıldı. Forumun son günü, Hazar Bölgesi'ndeki projelere katkı yapan kurum ve kişilere ödül ve plaketer verildi. Bu kapsamda Tekfen İnşaat Genel Müdürü Levent Kafkaslı da, kurum adına plaketi Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız'dan aldı.

Acı çektik, ama eğlendik!

Fanatik Gazetesi ve Antrenmanyap işbirliğiyle düzenlenen Fanatik Şirketlerarası Salon Atletizm Oyunları (Fanatik Indoor Cup), 29 şirketten sporcuları 12 Ocak'ta bir araya getirdi. Organizasyonun yıldızlarından biri, en neşeli takım ödülünü de alan Tekfen'di.

■ Türkiye'nin önde gelen şirketlerinin çalışanları, 12 Ocak Pazar günü Ataköy'de koştu, atladi, zıpladı, gülle attı. Profesyonel iş dünyasını spor ve eğlence için bir araya getiren Indoor Cup, 12 Ocak Pazar günü Ataköy Aslı Çakır Kapalı Atletizm Salonu'nda yapıldı. Farklı sektörlere mensup 29 şirketin takımları, hem kıyasıya mücadele ettiler, hem de stres atıp eğlendiler.

Yarışmalarda Tekfen Grubu'nu 18 sporcu temsil etti. Bunlardan 10'unun Tekfen

Mühendislik'ten olması ise kimilerince manidar bulundu. Yüksek katılımın, mühendislerin spora yatkınlığından mı, yoksa stres atma gerekliliğinden mi kaynaklandığı ise tam anlaşılmadı!

"Team Tekfen", şu isimlerden kuruluydu: Ali Kamil Köşencig, Cem Çorapçioğlu, Ertan Sarı, Mehmet Doğukan Kocabaşı, Mehmet Tahir Usta, Muhammet Kaya, Mustafa Erçin, Salih Bulca, Seçkin Gencer Kurt, Şeyda Güzel (Tekfen Mühendislik); Aykut Barış Dönmez, Gam-

ze Dayıoğlu (Tekfen İnşaat); İlker Atamer, İlker Kılıç (Tekfen İmalat); Dori Kiss Kalafat, Haşim Bayırbaş (Tekfen Holding); Ceren Hancıoğlu (Tekfen Emlak) ve Tayfun Paşlı (Tekfen Services).

Bu sağlam ekipten bir şampiyon, bir üçüncü, bir de dördüncü çıktı. Uzun yıllar sutopu oynayan Kurumsal İletişim Koordinatörü Dori Kiss Kalafat, gülle sutopu zannedince bir rekora imza attı. Erkeklerde ise Tekfen Mühendislik'ten Ertan Sarı (nam-ı diğer Şim-

şek McQueen), 200 metrede üçüncü oldu. Maraton, yarı maraton ve kır koşucusu olan ve bugünlerde 41. Berlin Maratonu'na hazırlanan Ceren Hancıoğlu ise, 2.000 metrede henüz yeni ısınmaya başlamışken bitiş çizgisine gelince dördüncülük elde etti.

Indoor Cup sona erdiğinde, ilk üç sırayı, şirket içinde yıllardır kendi atletizm takımlarına sahip olan TOFAŞ, Ford Otosan ve Hep-siburada.com kazandı. Tekfen ise kendine 29 takım arasında 8. sırada yer buldu. Tekfen'in topladığı puanlarda, kadınların erkeklere göre iki kat puan toplaması ise dikkatlerden kaçmadı. Tekfen aynı zamanda organizasyonun en neşeli takım ödülünü aldı. Rekabet, arkadaşlık, yardımlaşma ve bol adrenalin dolu bu güzel günün sonunda kazananlar oldukça keyifli vakit geçiren yarışmacılar, kaybedenler ise -bir avuç kişi dışında- maalesef onları izlemeye gelemeyenler oldu.

Indoor Cup'ta yer alan tüm arkadaşlarımıza Tekfen'i başarıyla temsil ettikleri için teşekkür ediyor, yarışan arkadaşlarımıza ise çektikleri ağırlar ve sızılar için geçmiş olsun dilekelerimizi sunuyoruz. Elinize, gücünüze, nefesinize sağlık...

Yarışın ardından...

Ceren Hancıoğlu (Tekfen Emlak - Kadınlar 2.000 metre dördüncüsü)

Her gün aynı yemekhanede yemek yediğim insanları daha yakından tanıyabilmek güzeldi. Yarışmalarda hafızama kazınan üç şey ise: 1) Takım eşofmanlarımızı gördüğüm an; 2) 1.000 metre yarış sırasında bacağıma kramp girince kendi yarışlarımı bırakıp bana odaklanan gülleci arkadaşlar; 3) Diğer şirketlerden, her yarışa düzenli olarak katılıp üzerlerine yatırım yapılmış atletizm ekiplerinin başarısı!

Ertan Sarı (Tekfen Mühendislik - Erkekler 200 metre üçüncüsü)

Fiziksel bütün ağırlarımızın yarışırken yok verdiğini bayrak yarışını asla unutacağımı sanmıyorum. Yarışa başlamadan önce vücudumun belli bölgelerinde kas çekmeleri ve ağırlar vardı. Fakat yarış başladığı an, ne ağrı hissediyordum ne başka bir şey. Bayrağın takım arkadaşlarımla elinde ilerlemesi, elden ele geçmesi ve en son bana ulaşması bir solukta geçti. Bayrağı aldığımda 3. sıradaydık. Kas çekmesi mi? O da ne! =)) En kötü ikinci sıraya yerleşmem gerekiyordu. Bayrağı aldığımda 5-6 metre fark vardı ve yarış bittiğinde 5-6 metre ben öndeydim. Fakat önümdeki arkadaşı yakalamam ve bana yol vermemesi bizim genel sıralamada 1-1,5 saniye yavaş kalmamıza sebep oldu. Ve yarış bittiğinde, 50 metre daha koşarsın deseler bacağımla kaldıracak halim yoktu. =)

İlkyay Atamer (Tekfen İmalat - Takım Kaptanı)

Ben, Indoor Cup yarışlarına gülle atma ve 200 metre branşlarında katıldım. Yarışlarla ilgili ilk bilgilendirme maili geldiğinde, aslında çok tereddüt ettim. 1,5 ay gibi çok kısa bir sürede ne yapılabilirdi ki! Daha önce ne gülle atma, ne de atletizm tecrübem vardı. Atletizm pistine ilk defa 43 yaşında ayak bastım. İlk antrenmana gidip rakiplerimi görünce yarışlara katılmaktan vazgeçmeyi düşündüm. Henüz yarışma kuralları tam açıklanmadığından, belki yaşlara göre kategori yaparlar, o zaman 43 yaş ve 92 kg ağırlıkla daha iyi bir derece elde ederim gibi iyimser düşünceler içindeydim.

Yaş kategorisi olmadığı açıklanınca hayal kırıklığına uğradım.

Sporu ben sevdiğim için yapıyorum, o nedenle olumsuz noktalara hiç takılmıyorum. İnsan severek yapınca, kürek antrenmanı yaparken buz gibi havada Haliç suyuyla yıkanmayı da görmüyor, antrenman için otobüs-minübüs 1,5 saat yol gidip dönmeyi de. Bu tip etkinlikler şirket içi arkadaşlıklar kurulmasını sağladığı için bence çok çok önemli. 6 yıldır Tekfen ailesindeyim. Kürek takımı, halı saha maçları ve atletizm takımı gibi etkinlikler olmasaydı, 6 değil 36 yıl da çalışsam bu kadar arkadaşım olamazdı.

Bu noktada yarışmalarımızı izlemek için gelen çalışma arkadaşlarımız Nihat Lale (Timaş), Mustafa Mezre (Timaş), Hülya Pakyürek (Tekfen Mühendislik) ve Emrah Akkız'a da (Tekfen Mühendislik) teşekkür etmeyi takım kaptanı olarak borç bilirim. Görebildiğim kadarıyla 4 kişi hariç desteklemeye gelen olmadı, göremediğim varsa kusura bakmasın lütfen.

Takım olarak 8. sıradayız. 1,5 ay, bizim gibi tam amatör bir takımın oluşması için çok kısa bir süre. Ama ruhu yakaladık, azim ve kararlılıkla başarıyı da yakaladık. Takım olarak tüm branşlarda liderleri zorladık. Önümüzdeki yıl için kişisel amacım ise YARIŞAMAMAK! Evet yarışmamak; Tekfen içinde eleme yarışları yapacak kadar arkadaş bulup, yerimi kaptırmayı hedefliyorum.

INDOOR
CUP '14
TEAM TEKFEEN

Esin Mete: “Tarımdaki sorunlara çözüm aramak, bizim de sorumluluğumuz”

Toros Tarım, Harran Üniversitesi ve Birleşmiş Milletler Nüfus Fonu Türkiye Ofisi (UNFPA) tarafından yürütülen “Mevsimlik Tarım İşçileri ve Ailelerinin Sağlığının Geliştirilmesi Programı”na destek veriyor. Sağlık Bakanlığı Türkiye Halk Sağlığı Kurumu ve Hollanda Büyükelçiliği'nin de destekçileri arasında bulunduğu program, zorlu koşullarda çalışan ve yoksullukla mücadele eden mevsimlik göçebe tarım işçilerinin sağlık koşullarını iyileştirmeyi ve özellikle bu kesimin karşı karşıya olduğu hastalıkların önlenmesine katkıda bulunmayı amaçlıyor.

■ “Mevsimlik Tarım İşçileri ve Ailelerinin Sağlığının Geliştirilmesi Programı” kapsamında, UNFPA ve Harran Üniversitesi tarafından bir süredir yapılan araştırmalar, Türkiye'nin kanayan bir yarası olan mevsimlik tarım işçileri konusundaki olumsuz tabloyu ortaya koyuyor. Adıyaman ve Şanlıurfa'da ikamet eden toplam 1.021 aileyi kapsayan ve toplam 7 bin 165 kişinin katıldığı araştırmanın sonuçlarına göre, mevsimlik tarım işçilerinin yüzde 60'ından fazlası, yoksulluk sınırının altında yaşıyor. En az yüzde 80'inin çalışma hayatına ilişkin sosyal güvencesi bulunmazken, ailelerin yüzde 70'e yakını tarlalarda çocuklarıyla birlikte çalışıyor.

Yine yapılan araştırmalara göre, mevsimlik tarım işçilerinin dörtte üçü çalıştıkları tarlalarda sağlıklı banyo ve tuvalet imkânlarına sahip bulunmuyor. Mevsimlik tarım işçilerinin yaklaşık üçte ikisi sağlık hizmetlerine ve temiz içme-kullanma suyuna erişemezken, önemli bir kısmı da yetersiz beslenme, elektriğe erişememe, ücretlerin zamanında ödenmemesi ve okula gidememe gibi sorunlar yaşıyor. Kısaca, Uluslararası Çalışma Örgütü ILO'ya göre en tehlikeli iş alanlarından biri olarak tanımlanan tarımdaki iş gücünün Türkiye'de yaklaşık yüzde

50'sini oluşturan mevsimlik tarım işçileri, çağın çok gerisindeki şartlarda hayatını sürdürmeye çalışıyor.

Bu durum eğitim, barınma ve beslenme gibi konuların yanında, özellikle sağlık alanında ciddi sorunlar doğuruyor. Mevsimlik tarım işçileri, tarım sektöründe hastalık ve erken ölümlerin en fazla görüldüğü grubu oluşturuyor. UNFPA ve Harran Üniversitesi tarafından geliştirilen “Mevsimlik Tarım İşçileri ve Ailelerinin Sağlığının Geliştirilmesi Programı”, öncelikli olarak bu kesimde hastalık ve erken ölümlere neden olan faktörleri en aza indirmeyi ve bu grubun nitelikli sağlık hizmetlerine erişimini kolaylaştırmayı amaçlıyor.

TOROS TARIM'IN DESTEĞİ

Türkiye'nin tarımda güçlü adımlarla büyümesini ve tarım kesiminin refah seviyesinin yükseltilmesini en öncelikli hedefler arasında sayan Toros Tarım, mevsimlik tarım işçilerinin içinde bulunduğu olumsuzlukların giderilmesine katkı sağlamak amacıyla, “Mevsimlik Tarım İşçileri ve Ailelerinin Sağlığının Geliştirilmesi Programı”nın destekçileri arasında yer alıyor. Toros

■ PROF. DR. ZEYNEP ŞİMŞEK

Harran Üniversitesi Tarımda İş Sağlığı ve Güvenliği Uygulama ve Araştırma Merkezi Müdürü Prof. Dr. Zeynep Şimşek, Hacettepe Üniversitesi, Sosyal Hizmetler Yüksekokulu'nda lisans eğitimini tamamladıktan sonra yine aynı üniversitenin Nüfus Etüdüleri Enstitüsü'nde yüksek lisans ve Sosyal Hizmetler Anabilim Dalı'nda doktora yaptı. Şimşek, 2005 yılında doçent ve 2010 yılında profesör oldu. Bugüne kadar mevsimlik tarım işçileri, kadın ve kız çocuklarının haklarının korunması, sıtma hastalığı ve kurum bakımı altındaki çocukların ruh sağlığı gibi alanlarda ulusal ve uluslararası destekli birçok araştırma projesi yürüten Prof. Dr. Zeynep Şimşek, çok sayıda kitap ve bilimsel makale kaleme aldı.

Program Koordinatörü Prof. Dr. Zeynep Şimşek'le söyleşi

Program nasıl doğdu, bize anlatabilir misiniz?

2002-2005 yılları arasında Dünya Sağlık Örgütü işbirliği ile yürüttüğümüz Sıtma Hastalığının Kontrolü projesi kapsamında mevsimlik tarım işçilerini tanıdık, daha sonra 2006-2007'de Birleşmiş Milletler ve Sabancı Vakfı ortak programına "Mevsimlik Tarım İşçisi Kadınların Gezici Sağlık Hizmetleri Yoluyla Hizmete Erişimlerini Sağlama" projesini aldık. Bu arada halk sağlığı araştırmalarımızda mevsimlik tarım işçilerinin sağlığına yönelik konulara öncelik verdik. Yürütülen araştırmalar ve projeler, aslında sorunun büyüklüğünü ve ilgili tüm taraflarla daha yoğun çalışılarak bir ülke programı hazırlanması gerektiğini gösterdi. Bunun üzerine, son derece olumlu bir işbirliği ile mevsimlik tarım işçileri konusu 2010-2011 yıllarında Birleşmiş Milletler ülke programına alındı. 2011 Kasım ayında da "Mevsimlik Tarım İşçilerinin Sağlığının Geliştirilmesi Programı", Şanlıurfa ve Adıyaman Valiliklerinin işbirliği ve Birleşmiş Milletler Nüfus Fonu'nun desteğiyle resmi olarak hayata geçirildi.

Dünyada tarımda çalışanların yaklaşık yarısını mevsimlik tarım işçileri oluşturuyor. Türkiye'de de benzer bir durum söz konusu. Baktığımızda aslında tarım, işgücü anlamında dünyada olduğu gibi Türkiye'de de ikinci sırada. Dolayısıyla geniş bir istihdam alanı. Ancak tarım işçileri açık alanlarda ve her türlü riske maruz kalarak çalışmak durumundalar. Üstelik ailenin tüm bireyleri birlikte çalışıyor ve birçoğu maalesef sağlık hizmetlerine erişemiyor. Çünkü yılın ortalama 6-7 ayını, Türkiye'nin yaklaşık 48 ilinde gezici işçi şeklinde geçiriyorlar. Tarımda çalışanlar, genellikle eğitim düzeyi düşük gruplar. Örneğin, Şanlıurfa ve Adıyaman il merkezinde ikamet eden ve mevsimlik işçi olarak çalışan 15-49 yaşları arasındaki kadınların yaklaşık yüzde 70'i, aynı yaşlardaki erkeklerin de yüzde 45'i ilkokula hiç gitmemiş ya da bitirememiş.

Tarım işçilerinin karşı karşıya olduğu başlıca sağlık sorunları neler?

Tarımda hastalık ve erken ölümler daha fazla. Çünkü çevresel riskler çok fazla. Atıklar açıkta birikiyor, gıda maddelerini saklama ve hazırlama koşulları yetersiz, gıdalar hastalık taşıyıcı

birtakım küçük sinek, böcek ve toza maruz kalıyor. Beslenme şekli, hastalıklar açısından çok önemli. Tarlada yaşayan insanlar çoğu zaman yeterli ve gerekli gıdaya erişemiyorlar. Ayrıca bedenini yaşaması için suya ihtiyaç var. Oysa her üç mevsimlik tarım işçisinden sadece biri temiz içme-kullanma suyuna ulaşabiliyor. Leğenden önce bir horoz su içiyor, arkasından da çocuklar. Çünkü yaşam şartları bu. Bunlar bizim çalışmalarımız sırasında tanık olduğumuz durumlar. Ortam ısısı da sağlık için çok önemli bir faktör. Güneşte çalışırken bol suya erişebiliyorlar mı? Çalıştıkları alanda gölgelikleri var mı? Kıyafetleri sıcağa uygun mu? Tarımsal alanlarda hayvanlar da dolaşüyor. Acaba veteriner kontrolü var mı, yok mu? Eğer kırsaldan söz ediyorsak tarlalara işçiler nasıl gidip geliyor? İşçilerin güvenli taşınmaması, eski traktörlerin kullanılması, elektrik tellerinin ortada olması, tüm bunlar güvenlik açısından göz önünde bulundurulması gereken faktörler. Tabii, tarımda kullanılan ilaçlar da hastalıklara neden olabiliyor. Acaba bu ilaçlar doğru mu seçiliyor, doğru mu uygulanıyor? Mevsimlik işçiler tarla kenarlarında yaşadıkları için solunum, sindirim, göz ve deri yoluyla bunları alıyorlar ve kansere kadar uzanan çok ciddi hastalıklara yakalanıyorlar.

Tarımda çalışanların hepsi aynı ölüm ve hastalık riskine mi maruz? Yoksa belirli grupların daha büyük risk altında olduğunu söyleyebilir miyiz?

Özellikle çocuklar, üreme çağındaki kadınlar ve yaşlılar çok önemli bir risk grubu. Bu, Harran Üniversitesi'nin yaptığı çalışmalarla ortaya konmuş, aynı zamanda dünyadaki benzer çalışmalarla da desteklenen bir bilgi. Hele bir de bu gruplar mevsimlik gezici/göçebe işçi ise sorunlar daha da büyüyor. Mevsimlik tarım işçilerinin sağlık hizmetlerine gerektiği şekilde ulaşamamasının iki temel nedeni var. Birincisi, kent merkezine uzakta bulunmaları. İkincisi ise çalışma koşullarının zorluğu. Çünkü onlar gündelik olarak çalışıyor. O gün doktora gitmişse parasını alamıyor. Aslında bu konuda yönetmelik var ve ücreti ödenmek zorunda. Ama o zaman da ulaşım güçlüğü gibi başka nedenler devreye giriyor. Sonuç olarak bu yaşam biçimi, sağlık hizmetine erişimi engelliyor. Gebelerin durumu daha da kritik. Mevsimlik tarım işçileri söz konusu olduğunda, her iki gebeden biri ve her

ESİN METE:

Mevsimlik tarım işçilerini bilinçlendirmeye ve tarımsal üretimde verimliliği artırmaya yönelik her türlü çabaya destek veriyoruz. ”

dört bebekten biri hekim tarafından izlenemiyor. İki yıl ve daha kısa doğum aralığı da bu kesimde çok yaygın. Oysa bir bebeğin sağlıklı doğması için iki gebelik arasında en az iki yıl olması, annenin 19-35 yaşları arasında olması ve her şey yolunda gitse bile en az dört kez aile hekimine giderek olası sorunlara karşı önlem alınması gerekiyor. Saydığım bütün bu nedenler yüzünden mevsimlik tarım işçileri arasında ölü doğum oranı ve doğumda anne ölümü oranı çok yüksek. Şurası çok açık ki Urfa'da anne ölümünün yüksek olması, o annenin Urfalı olmasından değil, insanların çalışma ve yaşam koşullarından kaynaklanıyor. O nedenle biz mevsimlik tarım işçilerinin ana sağlığı hizmetlerine erişimini artırmak ve anne ölümlerini azaltmak için "Mevsimlik Tarım İşçilerinin Sağlığını Geliştirme" ülke programını uygulamaya koyduk.

Pilot bölgede başlayan çalışmaların ülke programı olarak genişlemesinin nedenlerini biraz açabilir misiniz?

Şanlıurfa ve Adıyaman'da ikamet eden insanlar, tarımda çalışmak için Türkiye'nin 48 iline göç ediyorlar. Öyle olunca, bu sadece Şanlıurfa'nın sorunu değil, tüm Türkiye'nin sorunu haline geliyor. Programın ülke çapında planlanmasının altında yatan temel faktör bu. Biraz önce sözünü ettiğim riskler, aslında bütün iller için geçerli. Bu ülke programını, risk azaltma kapsamında düşünmek lazım. Hastalıklara ve erken ölümlere neden olan riskleri tamamen ortadan kaldıramayız, ama azaltabiliriz ve sağlık hizmetine erişim bu anlamda çok önemli. Eğer bir ülkede anne ölümlerini, bebek ölümlerini azaltmak istiyorsanız, önce bu ölümlerin en çok görüldüğü nüfus gruplarına bakmalısınız. Bu araştırmayla, bu gruplardan biri olarak mevsimlik tarım işçileri belirlendi. Önemli olan da üniversite olarak bizim etkisini kanıtladığımız çalışmaların yaygınlaştırılması ve sisteme dahil edilmesi. Bu aşamada Sağlık Bakanlığı, Türkiye Halk Sağlığı Kurumu, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, Diyanet İşleri ve diğer ilgili kamu kurumlarıyla işbirliği içerisindeyiz.

Program kapsamında bugüne kadar neler yapıldığını özetleyebilir misiniz?

Harran Üniversitesi Tarımda İş Sağlığı ve Güvenliği Uygulama ve Araştırma Merkezi'nin kurulmasında aslında amaçlanan şeylerden biri de, ülkede tarımda çalışanların sağlığına yönelik eylem planlarının geliştirilmesi ve bunların uygulanması için bir itici güç olmasıydı. Sağlık eğitimi, beslenme durumunun iyileştirilmesi, temiz içme ve kullanma suyu sağlama, ana-çocuk sağlığı, bulaşıcı hastalıkların kontrolü ve temel ilaçların sağlanması gibi yaşamı uzatan hizmetler bu programın özünü oluşturuyor. Bu gibi alanlarda bütün dünyada kabul edilen temel yaklaşım, operasyonel araştırma, yani bir üniversitenin öncülüğünde yürütülen çalışmalardır. Biz bir model kurguluyoruz, modeli derhal test ediyoruz, sonra yaygınlaştırmaya çalışıyoruz. Temel hedef sisteme entegre etmek. Şu ana kadar yaptığımız araştırmaların sonuçları ve yürütülen programlar Ankara'da bakanlıklar düzeyinde, Adıyaman ve Şanlıurfa'da ise il yönetimi düzeyinde paylaşıldı ve o sonuçlara dayalı programlar geliştirildi.

Bu konuda, sağlık hizmetinin niteliğini ve niceliğini artırmak çok önemli. O nedenle de hekim, ebe ve hemşire eğitimleri, üzerinde durulması gereken konulardan biri. Ayrıca biz öncelikle mevsimlik tarım işçilerine, kendilerini neyin hasta ettiğini öğretmek ve bu yönde harekete geçmelerini sağlamak zorundaydık.

Onun için de "sağlık aracısı" modelini ve örnek oluşturmak için akran eğitimlerini geliştirdik. Sağlık aracısı yetiştirme programımız başarıyla uygulanan bir program. Bu sayede biz kayıtsız gebelere ulaştık, aile hekimlerine erişimlerini sağladık. Çiftçi eğitimi ve tarım iş aracısı eğitimi çok önemli, çünkü tarımda çalışan işçi gibi çiftçi ve tarım iş aracısının da eğitim düzeyi çok düşük. Hazırladığımız broşürle onlara erişmeye çalıştık. Hastalık ve sakatlıkların çoğu anne karnında başlıyor. Onun için çalışmalarımıza üreme sağlığı konusuyla başladık ve bir rehber kitap hazırladık. Adıyaman ve Şanlıurfa'da uygulama rehberleri test edildi, denendi ve etkileri görüldü. Köylerde en okumuş ve en sık danışılan kişiler imamlar olduğu için, din görevlileri için de bir rehber hazırladık.

Özellikle hekim, ebe-hemşire eğitimi ve gezici sağlık hizmetlerinin sunumu açısından Türkiye Halk Sağlığı Kurumu projesinin önemli destekleyicilerinden birisi. Çok göç verdiğimiz beş ildeki Toplum Sağlığı Merkezi hekim ve hemşirelerine, Sağlık Bakanlığı Türk Halk Sağlığı Kurum Başkanı'nın da katıldığı bir programla eğitim verdik. Bir önceki yıla göre gebe tespitleri arttı, aşılama arttı, çocuk izlemleri arttı. Ayrıca temiz içme-kullanma suyu için klor dağıtıldı. Arazi tipi tuvalet yapımı, güvenli tarım ilacı uygulaması gibi alanlarda eğitimler verildi. Bunların hemen ardından, Sağlık Bakanlığı'na tarımda çalışanların koruyucu sağlık hizmetlerine erişimleri için bir yönerge değişikliği önerdik. Özellikle il ve ilçe yöneticileri çok önemli. Bu kapsamda Ankara'da vali yardımcısı, kaymakam, halk sağlığı müdürü gibi üst düzey yöneticilere de, mevsimlik tarım işçilerinde hastalık ve erken ölümleri önlemek için yapılması gerekenleri içeren bir eğitim programı uyguladık.

Eğitim çalışmalarını devam ettirecek misiniz?

Eğitim kapsamında çalışmalarımız halen devam ediyor. Şu anda mezuniyet öncesi eğitim kapsamında 5 üniversitede çalışmalar sürmekte. Çiftçi ve tarım iş araçları için taslak rehberimizi hazırladık, 2014 yılında test edip İŞKUR üzerinden yaygınlaşmasını bekliyoruz. Yönetici eğitimi çok önemli. Kaymakamları eğittik, muhtarları eğittik. Yönetici eğitimleri sonrası birtakım broşürler geliştirdik. Elbette tarım kesiminde hastalıkları ve erken ölümleri önleme bir kültür haline gelmeli. Bu noktada medya çok önemli. Medya çalışanları için de bir rehber geliştirerek duyarlılık eğitimleri yapmaktayız. Temel amacımız hem halka, hem hizmet sunuculara, hem siyasilere, hem de diğer sektörlerle temel mesajların ulaştırılması. Şimdi bütün bu çalışmalarımızın 48 ile yayılmasını umut ediyoruz.

Kısaca yaklaşık iki yılda bunlar yapıldı. Burada atılan her adımda bilimsel araştırmalara dayalı hareket edilmesi çok önemli. Bunun için de ülke programının uzman hocalarımızdan oluşan bir bilimsel komisyonu var, bir de eğitim kadrosu var. Mevsimlik tarım işçilerini bir araya getirmek ve sorunlarına sahip çıkmalarını sağlamak için Mevsimlik Tarım İşçilerinin Haklarının Korunması ve Geliştirilmesi Derneği'ni kurduk ve işbirliği içinde çalışıyoruz. Her konuda olduğu gibi hastalıkları ve kazaları önlemek için sektörler arası işbirliği çok önemli. Tabii özel sektörün projeye desteği ayrıca çok önemli. Toros Tarım da destekçi olarak projemize katılmış durumda. Sayın Esin Mete konuyla bire bir ilgileniyor. Kendilerine özellikle teşekkürü borç biliyorum. Bundan sonra belki başka kurumlar da dahil olacak ve bu şekilde program büyüyerek devam edecek diye ümit ediyorum.

Tekfenlileri “ev”lendiriyoruz!

■ Tekfen Emlak, yatırımlarına Esenyurt'ta devam ediyor. İstanbul'da hayata geçirdiği Taksim Residences ve Bomonti Apartmanları gibi konut projelerinin ardından, uygun fiyat ve ödeme koşullarına sahip, geniş bir kitlenin ev sahibi olmasına olanak sağlayacak yeni projesine başlıyor.

Tekfen Emlak'ın büyük çaplı yeni konut projesi Esenyurt, D100 ve TEM bağlantı yollarının kesiştiği vadinin tam ortasında, merkezi bir noktada bulunan yaklaşık 57 dönüm arazi üzerinde yer alıyor. Bu arazi, üçüncü havalimanı ve üçüncü köprü bağlantıları ile gelişme potansiyeli yüksek bir bölge olarak öne çıkıyor. Bölgenin ulaşımı, karayolu bağlantılarının yanı sıra planlanan Bakırköy-Beylikdüzü, Esenyurt-Avcılar ve Büyükçekmece-Esenyurt raylı hatları ile destekleniyor.

Tekfen'i emlak geliştirme sektörünün önderi haline getiren vizyon ve standartlarla geliştirilen proje ile bölgede, fark yaratacak bir yaşam alanı oluşturulması hedefleniyor. Evin dışında geçirilecek zamanlar için geniş sosyal yaşam alanlarının ve en önemlisi yeşilliğin ön planda tutulduğu projede yaklaşık 1.300 adet konut yer alıyor.

Yüksek birkaç bloğun yanı sıra az katlı yapıların yer aldığı projede konutlar 1+1, 2+1,

3+1 ve 4+1 olarak planlandı. Projedeki ticari üniteler ise, site içinden de ulaşılabilen, ama esas olarak dışarıya dönük birimler olarak tasarlandı.

Projenin en can alıcı yönlerinden biri bahçesi. Arazinin eğiminden faydalanarak oluşturulan setlerle, yerleşim içinde sürpriz mekânlar yaratıldı. Her yaş için sağlıklı ve hareketli yaşama davet eden basketbol/voleybol sahaları, açık havuz, çocuk bahçesi, yürüyüş ve bisiklet yolları ile çok amaçlı amfiteatro ve açık/kapalı sosyal alanlar tasarlandı. 57 dönümlük arazinin yaklaşık 42 dönümünün yeşil alan olarak planlanmasıyla, Tekfen'in bu yeni projesi sadece Esenyurt'un değil, doğaya hasret kalan İstanbul'un da şimdiden en yeşil projesi olmaya aday.

İnşaat çalışmalarına ocak ayında başlanacak projenin 2016 yılının ikinci çeyreğinde tamamlanması planlanıyor. Projenin lansmanı öncesinde, Tekfen çalışanları öncelikli olarak bilgilendirilecek, seçim ve ödeme planları ile projede özel bir imkân oluşturulacak.

Proje ile ilgilenenler, ön taleplerini Tekfen Emlak Geliştirme Pazarlama Bölümü'ne bildirebilirler. Sorularınız ve ön talep detayları için esenyurt@tekfenemlak.com adresine mail atabilir veya **(212) 359 37 00** nolu telefondan bize ulaşabilirsiniz.

Esenyurt projesi künyesi

Lokasyon	Esenyurt, İstanbul
Proje sahibi	Tekfen Emlak Geliştirme Yatırım ve Ticaret A.Ş.
Proje konsepti ve mimarı	CM Mimarlık Ltd.
Arsa alanı	57 dönüm
Ortak sosyal alan ve parklar	Basketbol/voleybol sahaları, açık havuz, çok amaçlı amfiteatro, çocuk oyun alanları, yürüyüş yolları ve açık/kapalı sosyal alanlar
Toplam konut ünitesi adedi	1.300 adet konut ünitesi
Toplam ticari ünite adedi	18 adet ticari ünite
Konut tipleri ve büyüklükleri	1+1, 2+1, 3+1, 4+1 daire tipleri 70-180 m ² arasında değişen konutlar
Ticaret üniteleri büyüklükleri	80-120 m ² arasında değişen ticari üniteler
Projenin başlama tarihi	2014 / 1. çeyrek
Proje bitiş tarihi	2016 / 2. çeyrek

Londra günlüğü

DORİ KISS KALAFAT

Tekfen Vakfı'nın desteğiyle Ziyaret Tepe'de devam eden Asur medeniyeti kazılarını önceki sayılarımızdan hatırlayacaksınız. İşte bu kazılar sayesinde, geçtiğimiz Kasım ayında kendimi Londra'da buldum.

Nasıl mı? Anlatayım...

■ Tuşhan, bugünkü adıyla Ziyaret Tepe, MÖ 7. yüzyılda, Asur İmparatorluğu'nun en batı ucunda, Fırat Nehri'nin yakınında ayakta kalan son kalelerdendi. Fakat Asur İmparatorluğu'nun çökmesinden sonra Tuşhan, diğer Asur kentleri gibi ardında arkeologlar tarafından araştırılmaya muhtaç birçok bilinmez bırakarak, tarih sahnesinden silindi.

Ziyaret Tepe'deki kazılara bundan 12 yıl önce başlandı. Aralarında Alman, Amerikalı, Finli, İtalyan, İngiliz ve Türk uzmanların yer aldığı uluslararası bir ekip tarafından yürütülen Ziyaret Tepe kazıları için yıldan yıla maddi kaynak sağlama görevi ise, aslen aşağı şehirde yürütülen çalışmalardan sorumlu olan Cambridge Üniversitesi McDonald Arkeoloji Enstitüsü üyelerinden Asurolog Dr. John MacGinnis'e aitti.

Tekfen Holding'e 2009 yılında yazılan bir mektup, John'un imzasını taşıyor (yakın iş arkadaşıma artık ismiyle hitap edebilirim) ve 2010 yılı kazı sezonu için maddi destek talebinde bulunuyordu. Mektupta yıllık ihtiyaçlarının kaç para olduğu, o güne kadar finansman ihtiyacının ne kadarının nerelerden sağlandığı ve daha ne kadar fon bulmaları gerektiği ile, 2010 kazı sezonunda hangi bölgelerde çalışma yapılacağı kalem kalem belirtilmişti. Mektubu okuyan Erhan (Öner) Bey, holding olarak değil, ama tarihe olan merakı nedeniyle şahsen kazıya destek olmaya karar verdi. Nitekim, Erhan Bey'in desteği o günden bu yana kesintisiz sürüyor.

Artık şöyle bir de geleneğimiz oluştu: John, kazı sezonunu bitirip de İngiltere yolunu tutmadan İstanbul'a uğruyor ve yapılan tüm ça-

lışmalar, elde edilen bulgular hakkında Erhan Bey'e bir nevi kazı raporu veriyor. Öyle de renkli anlatıyor ki, Tuşhan Kalesi'nin sakinleri, kuşatma çemberini giderek daraltan düşmana karşı çaresiz kalan komutan, kumaş toplarını sayan varlıklı tüccar, sarayda koşuşturan hizmetliler, sokaklarda oynayan çocuklar, tek tek gözümüzün önünde canlanıyor.

2012 sonbaharında, John'dan heyecanlı bir mesaj daha aldık. İngiltere'de her sene aralık ayı başında birkaç kalburüstü hayır kurumu birleşerek, büyük bir bağış kampanyası düzenliyor: The Big Give Christmas Challenge. Yıl içinde başvuru yapan yüzlerce dernek, organizasyon ve STK arasından kampanyaya katılmaya hak kazananlar bir kurul tarafından incelenip belirleniyormuş. Afganistan'daki fakir çocuklara yardımdan Afrika aslanlarını korumaya, eğitimden çevreye, sağlıktan kültüre, insan haklarından çocuk istismarına karşı mücadeleye kadar çok geniş bir yelpazede başvuru alan bu kampanyaya, Ziyaret Tepe iki yıldır katılmaya layık görülüyormuş.

İşleyiş şöyle... Bir perşembe sabahı İngiltere saatiyle sabah tam 10:00'da, tümüyle internet ortamı üzerine kurulmuş bağış sistemi aktive oluyor ve o gün için diyelim 3 milyon pound bağış miktarı açığa bırakılıyor. Yapabileceğiniz en küçük miktar bağış tutarı 5 pound, en yükseği ise 5 bin pound.

Doğru zaman diliminde bağış yaptığınız zaman, Big Give yaptığınız bağışı ikiye katlıyor. Bunun için zamanla ve o gün açığa bırakılan para miktarından pay alabilmek için, online olarak diğer bağışçılarla yarışyorsun. Sistem sana 10 dakika süreyle bir "lot" ayırıyor, bu zaman zarfında işlemi kredi kartıyla tamamlarsan, verdiğin para ikiye katlanmış oluyor. Böylece sen 5 verirken, karşı taraf 10 alıyor. Bu sistemle örneğin 2012 yılında, 350 kuruma 10,5 milyon pound (yaklaşık 30 milyon TL) bağış dağıtılmış. Kampanyayı duyan Feyyaz (Berker) Bey ile Tekfen Vakfı da Erhan Bey'e katılmaya karar verdi ve 2012-2013 yıllarında bu kampanyaya dahil olduk. Hem bağışları yaptık, hem bağışlarımız ikiye katlandı. Harika değil mi? Çok basit ve müthiş işe yarıyor. Bağış yapan bir, alan iki memnun!

Şimdi yavaş yavaş konuya geliyorum.

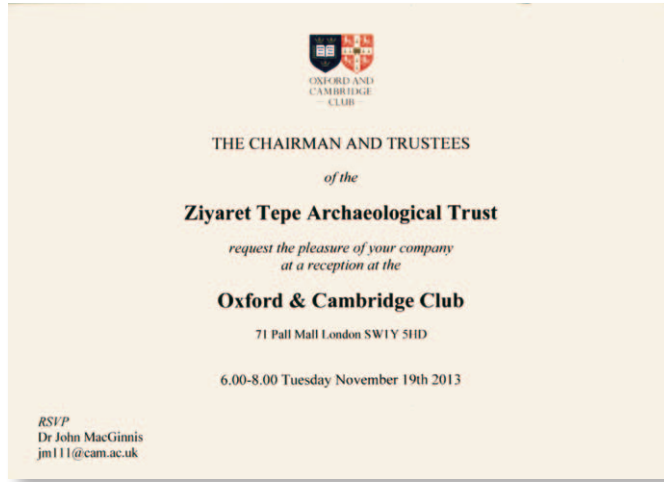
Cambridge Üniversitesi McDonald Arkeoloji Enstitüsü her yılın sonunda, kazıya destek olan kişi ve kurumları ağırladığı bir davet düzenliyor. Erhan Bey ve Tekfen Vakfı'nı temsilen iki yıldır bu davete katılma şerefine ben nail oluyorum. Bu yılki davete, bölümümüzden Esra (Tüzgiray Kılıç) ile birlikte katıldık.

Bu davete, çoğu 19. yüzyılda kurulmuş ve Londra'da müthiş popüler olmuş "Gentlemen's Club", yani özel kulüplerin yer aldığı Pall Mall Caddesi üzerindeki meşhur Oxford and Cambridge Club ev sahipliği yapıyor. Asırlardır birbirleriyle ezeli rekabetlerini sürdüren iki köklü

okulun mezunlarının üye olabildiği bu ortak kulüpte, kimi arkeolog, kimi profesör, kimi de Lord (!), çoğu 90'ına merdiven dayamış İngiliz hanımefendiler ve beyefendilerden müteşekkil nezih bir topluluk, o akşam bir araya gelerek, kristal kadehlerde sunulan şampanya ile birkaç atıştırmalık eşliğinde John'un sunumunu dinliyor, sohbet edip, destek olduğu kazı hakkında güncel bilgiler ediniyor. O gece kazı ekibi üyelerinden, kendisini "zooloarkeolog" olarak tanıtan Tina Greenfield ile, sorumlusu olduğu hayvan kemikleri, bitki ve tohum bulguları hakkında ilginç bir sohbetimiz

oldu. Hayvan kemikleri ve bunların bulunduğu yerlerden, çömlerlerin dibinde bulunan tohumlardan, oradaki Asur toplumunun yaşam tarzına dair çok önemli ipuçları yakalayabildiklerini anlattı. İşini 45 derece sıcakta yapacak kadar aşık olan Greenfield'in en büyük şikâyeti, ekibin ona olması gerektiği gibi "zooloarkeolog" değil de, "arkeozooloğ" demesi. Kendi deyişle, "Ben önce zoolog, sonra arkeoloğum, ama bunu taş kafa arkeologlara bir türlü anlatamıyorum!"

Vazifemiz (ne zor iştir!) sadece bu davete icabet etmekten ibaret olmadı tabii. Londra'ya vardığımızın hemen ertesinde, pazar günü John'u Cambridge'deki evinde ziyaret ettik. Londra'nın merkezindeki King's Cross tren istasyonunda, önce ünlü Harry Potter kitap serisinin çocuk

Dünyanın en eski ve saygın üniversitelerinden Cambridge'in kampüsü

kahramanlarının büyücülerin macera dolu âlemine geçiş yaptığı 9¾ numaralı peronun önünde resim çektirdikten sonra, trene bindik. King's Cross'ta trene binmek o kadar da kolay değilmiş. Toplam 11 perondan 3 dakikada bir tren kalkan istasyonda, seferleri yansıtan dev ekranın önünde yüzlerce kişi hangi trenin hangi perondan kalkacağını öğrenmek için bekliyor. Trenin kalkmasına yaklaşık 1,5 dakika kala, nihayet peron numarası anons ediliyor. Aman Allahım, o anı görmeniz lazım! Küçük büyük, genç yaşlı, pusetli bavullu yüzlerce kişi, yarış çizgisinden start alır gibi depar atıyor. Hiç de soğukkanlı İngilizlerin yapacağı bir şey değilmiş gibi, bilakis daha ziyade "Savulun Türkler geliyor!" misali bir kuşatma sahnesi.

İlk defa bu yarışa katıldığımızdan biraz heyecanlıydık; çünkü treni kaçırıyorduk, bizi karşılayacak olan John'u bir saat bekletecektik. Neyse ki hızlı adımlarla yetiştik ve trene bindik. O gün hava kapalı, gri ama şansımıza yağmursuzdu. Böylece, dünyanın en köklü üniversitelerinden birine doğru yol alırken, hem İngiliz taşrasının sisle kaplı tarlalarının gözümüzün önünden akıp gidişini elimizde olmayan bir melankoliyle seyrettik; hem de fırsattan istifade evdekilere göndermek üzere almış olduğumuz Kraliçeli, Buckingham Saraylı kartpostalları yazdık.

Cambridge'e vardığımızda, iki metreye yakın boyuyla, John bizi bekliyordu. Asurolog olarak diploma aldığı Cambridge'ten, kazı mevsimlerinde evinden bir hayli farklı yörelere göç ettiği Bismil, Erbil gibi yerleri saymazsak, mezuniyetinden beri hiç ayrılmamış John. Bindığımız ve galiba 1985 model Renault 5 külüstürü de ailesinin mezuniyet hediyesi olsa gerek! Mekanik bir dünyanın son kalıntılarından olan bu araba, aslına bakarsanız, hayatını 2.800 yıl önceki insanları araştırmaya adanmış biri için hiç de yanlış bir seçim değil!

Elbette ziyarete elimiz boş gitmedik. Meşhur Bebek Badem Ezmecisi'nden büyük boy fıstık ezmesi ile, aynı hafta iş için gittiğim Gaziantep'ten alınma el işi bakır lokumluk tam da denk gelmiş. Meğer o gün, John'un 50. yaş günüyümü! Doğum gününü, henüz saati gelmediği için çay ile değil de, sütlü kahveyle kutladık ve güzel bir sohbetin ardından, yola koyulmak için ayaklandık. Amacımız, o gün Cambridge'te kalmak yerine, şehrin yaklaşık bir saat kuzeyindeki Norfolk kontluğunda (ya da ilinde) bulunan, Houghton Hall adlı malikâneyi gezmekti. Hep birlikte külüstüre doluştuk ve yol boyunca ters şeritte seyrederken (!) giderek koyulan sohbette, İngiliz edebiyatı okumuş biri olarak, İngiltere hakkında çok da fazla bilgim olmadığını anladım.

Türkçe karşılığı "kontluk" olan "county", Birleşik Krallık'ın en temel yönetim birimi. Yerel bazda idari, coğrafi ve siyasi yönetimin sınırlarını teşkil eden kontluklar, 1600'lerin başında, İngiltere'nin yanı sıra Galler, İskoçya ve İrlanda'da da yerel yönetim birimi olarak kabul görmüş. Daha eskiden kullanılan ve 48 kontluğun 24'ünün sonunda yer alan "shire" sözcüğü de, tarihsel olarak "county" kelimesinin eşanlamı. Berkshire, Cheshire, Derbyshire, Yorkshire... O kadar çoklar ki!

Nerede kalmıştık? Evet, Cambridge-shire'in ara yollarından, komşusu Norfolk'a doğru giderken sisli puslu arazilerde ata binen aileler, omuzlarında tüfek, yanlarında köpekleriyle avcılar ve bolca da çulluk gördük. Norfolk'un kuzey kazası King's Lynn'e geldiğimizde, yaprakları sararmış ormanlar giderek yoğunlaştı. Ana yoldan saptığımız, kenarında kuru yaprakların çoğaldığı dar bir yol bizi nihayet görkemli beyaz bir demir kapıya ve "Welcome to Houghton Hall" yazılı tabelaya götürdü. Kapıyı geçer geçmez, sarının onlarca tonuna bürünmüş ağaçların arasından ilerledik. Asırlık ağaçların düzeninden, buraya insan eli değdiği hemen anlaşılıyordu. Nitekim, küçük ormandan birdenbire kocaman ve yemyeşil bir açıklığa çıktık ve önce tuğla duvarlarıyla ahırları, arkasında ise malikâneyi gördük.

Houghton Hall, İngiltere'nin ilk başbakanı olarak da bilinen siyaset adamı Sir Robert Walpole tarafından, 1720'li yıllarda inşa edilmiş. Kral I. ve II. George dönemlerinde 1721-1742 yılları arasında 21 yıl boyunca ülkenin gayriresmi başbakanı olarak İngiltere'nin siyasetine yön veren Walpole'un nüfuzunu yansıtabilecek görkemde tasarlanan Houghton Hall, üzerinde halen 600 geyiğin de yaşadığı bin dönüm büyüklüğündeki bir arazi üzerinde yer alıyor. Mimarisi James Gibb ile Colin Campbell'e ait olan bina, 16. yüzyılda yaşayan Venedikli mimar Andrea Palladio'nun Avrupa'da, özellikle de İngiltere'de popüler olan Palladiyen tarzında tasarlanmıştır. Klasik Yunan tapınakların formlarından ilham alan bu akımda, simetri ve perspektif ön plana çıkıyor. Hiçbir masraftan kaçmadan, en lüks kumaş ve mobilyaların zenginleştirdiği iç dekorasyon ise, dönemin meşhur dekoratörü William Kent'e emanet edilmiştir.

Ancak Houghton Hall'u meşhur eden şey ihtişamlı dış görünümü ile şaşalı salonları değil, Sir Robert Walpole'un büyük özenle biriktirdiği ve Avrupalı koleksiyonerlerin iştahını kabartan resim koleksiyonuydu. 1742 yılında 1. Orford Kontu unvanı verilen Walpole'un 1745 yılındaki ölümüyle bu zengin koleksiyon, Houghton Hall'daki diğer tüm mal ve mülkle birlikte, önce en büyük oğlu 2. Orford Kontu'na, sonra da torunu 3. Orford Kontu'na miras kalıyor. Kumara fazlasıyla meraklı olan torun borç batağına düşünce, ai-

lenin kalan varlıklarını kurtarmak için 1779 yılında meşhur resim koleksiyonunun tümü, Rus İmparatoriçesi Büyük Katerina'ya satılıyor. Böylece resimler Houghton Hall duvarlarından tek tek indirilip, dünyanın en büyük

sanat mabedi olan Hermitage için St. Petersburg'a doğru yola çıkıyor.

Bu sayede satılmaktan kurtulan malikâne, kumarbaz torun ölünce, Sir Robert Walpole'un diğer oğlu Horace Walpole'a geçiyor. Ancak 4. Orford Kontu'nun zamansız ölümüyle, mülk bu kez kız kardeşi Lady Cholmondeley ve onun da erken vefatıyla kocasına, yani bugüne kadar Houghton Hall'un ev sahipleri olan Cholmondeley ailesine geçiyor.

İngiliz aristokrasisinin saygın üyelerinden olan Cholmondeley ailesinin 200 yılı aşkın süredir büyük özenle baktığı Houghton Hall, 2013 yılında büyük bir sanat olayına sahne olarak, zaman içinde geriye doğru unutulmaz bir yolculuk yaptı. İngiliz petrol devi BP'nin sponsorluğu ve Hermitage Müzesi'nin işbirliğiyle meşhur resim koleksiyonu, yuvasını terk etmek zorunda kaldığı tarihten tam 234 sene sonra, birkaç aylığına da olsa evine geri döndü.

Evin kütüphanesinde yeni bulunan ve mimar William Kent'in her bir tablonun nereye asılacağını titizlikle not ettiği bir defter sayesinde eserler, iki asırdan fazla süredir boş kalan duvarlardaki yerlerine yeniden kavuştu. Böylece biz de, Flaman Rubens ile Van Dyck, Hollandalı Rembrandt, Fransız Poussin ile İspanyol El Greco, Velazquez ve Murillo gibi 17. yüzyıl barok döneminin en büyük ressamları

SIR ROBERT WALPOLE

Birinci Orford Kontu ve İngiltere Başbakanı Sir Robert Walpole'un Jean-Baptiste van Loo tarafından yapılmış portresi (y. 1740)

HOUGHTON HALL

Palladiyen mimarlık tarzının İngiltere'deki en bilinen örneklerinden biri olan Houghton Hall, İngiliz devlet adamı Sir Robert Walpole'un nüfuzunu yansıtan bir görkeme sahip.

nı bir arada görme şansını yakaladık. Kolayca yan yana göremeyeceğiniz eserler sayesinde sanata doymak bir yana, evine büyük bir özlemle dönüş yapan koleksiyonun yaydığı enerjiyi de evin salonlarında adeta hissettik.

Sergiyi gezip koca malikâne ile vedalaşırken hava çoktan kararmış, akşam olmuştu. Dönüş yolunda geleneksel bir İngiliz pub'ında durmasaydık, olmazdı tabii ki. Biz de öyle yaptık ve öğlen içtiğimiz sütlü kahveden sonra, John'un şerefine bir de 1/2 litrelik bira bardaklarımızı kaldırarak doğum gününü kutladık. Cambridge İstasyonu'nda John'a, 50 yaşında bekâr bir arkeologdan beklenmeyecek kadar harika ev sahipliği için teşekkür ettikten sonra trenimize binip, beşik gibi sallanan vagonunda, bir güne sığdırdığımız onca heyecanın yorgunluğuyla hafif sendeleyerek Londra'nın yolunu tuttuk...

MUHTEŞEM BİR KOLEKSİYON

Sir Robert Walpole'un dünyaca ünlü koleksiyonunda Van Dyck, Poussin, Rubens ve Rembrandt gibi ressamalara ait tabloların yanında mermer Roma büstleri de yer alıyordu. Bugün Hermitage başta olmak üzere birçok müzeye dağılmış olan koleksiyonda, eskiden 4.000'den fazla eser bulunduğu biliniyor.

“Projenin sonunda
150 milyon doları geçeceğiz”

SADARA

PROPILEN OKSİT PROSES ÜNİTESİ

Suudi Arabistan’ın doğusundaki Cubail bölgesinde dev bir sanayi kompleksi yükseliyor. Verimli petrol yataklarına sahip bu bölge, aynı zamanda çıkarılan petrolün işlendiği tesisler bakımından dünyanın en büyük projelerine ev sahipliği yapıyor. ARAMCO ile Dow Chemical Company’nin birlikte kurdukları Sadara Petrokimya Tesisi de, bölgede devam eden dev yatırımlardan biri. Tekfen İnşaat, söz konusu projenin önemli bir ayağını oluşturan “Propilen Oksit Fabrikası”nı inşa ederek, düne kadar ıssız bir çölden ibaret olan bu yerin dev bir sanayi bölgesi haline gelmesine katkı sağlıyor.

■ MEHMET AYGÜL (PROJE MÜDÜRÜ)

“Projenin sonunda 200 milyon dolara yaklaşabiliriz”

Tekfen’de çalışmaya henüz Temmuz 2013’te başlayan Mehmet Aygül, aslında grupla tanışıklığının 1970’li yıllara kadar uzandığını söylüyor. Aliğa petrokimya projesinde genç bir mühendis olarak çalışan Aygül, yıllar içinde pek çok kez ya Tekfen’le ilişkili projelerde bulunmuş ya da 2006-2008 yıllarında olduğu gibi Suudi Arabistan’da hemen Tekfen’in yan şantiyesinde görev almış:

Çok farklı ülkelerde bulundum, yurtdışında yabancı firmalarla da çalıştım, ama uzun boylu olarak üç firmada çalıştım diyebilirim. Ben makine mühendisiyim. Bizim eskilerin deyimiyle “montajcıyım.” Boru hatlarında çok tecrübem oldu. Türkiye-Irak Petrol Boru Hattı, Kayseri-Konya Boru Hattı... Mavi Akım projesinde de projeler koordinatörüydim. BOTAŞ’ta, BTC’de Erzurum-Sivas arası saha müdürlüğü yaptım bir dönem. İki sene Kuveyt’te boru hattı yaptım. Irak’a pek çok kez gittim. Ortadoğu ülkelerini iyi tanıyorum, bu ülkelerde 10 yıldan fazla süre çeşitli projelerde çalıştım. Son projemde Türkmenistan’da çalıştım. BTC projesi haricinde hep özel sektörde çalıştım.

Cubail’deki bu tesiste biz propilen oksit üreten bir tesis yapıyoruz. Ben daha önce de şimdi yaptığımız işe çok benzer, Suudi Arabistan Rabigh’de polimer fabrikası yapımında Senior Proje Müdürü olarak çalışmıştım.

Suudi Arabistan’da artık yabancı firmalar, büyük kimya devleri, Saudi Aramco ile ortak projeler üretiyorlar. Biz projemizi Dow Chemical firmasına yapıyoruz. Dünyada yalnızca ikinci kez yapılan bir tesis. Konsept projesi çizilmiş, ancak çelik dizaynı, tank dizaynı gibi bir kısım bölümlerini yine bizim geliştirdiğimiz bir proje. Projenin EPCM yükleniciliğini Foster Wheeler yapıyor. Ana işverenimiz ise Saudi Aramco-Dow Chemical. İşimizin başlangıç bedeli 123 milyon dolar olmakla birlikte, biz şu anda 150 milyon dolar mertebesine ulaşmak üzereyiz. Metrajların artması, iş kapsamının büyümesi ve kapsamda olmayan bazı ek işlerin de bize verilmesiyle rakamlar yükseliyor. Herhalde 150 milyon doları geçeceğiz projenin sonunda. Bizim orijinal teslim tarihimiz 5 Ocak 2015 ve bugün itibarıyla bizden kaynaklanan bir gecikme olmayacak. Ancak idare temini proje malzemelerinde gecikmeler olabilir diye düşünüyoruz.

“Arabistan’ın lüksü yemek yemek”

Suudi Arabistan’da çalışmak gözünüzü korkuttuğu gibi değil aslında. İlk defa gelen arkadaşlarımız önce biraz yalnızlık çekiyor. Ama zamanla alışıp bu çalışma temposuna ayak uyduruyorlar. Yiyecek, içecek ve kamp imkânları açısından hiçbir eksikimiz yok. Suudi Arabistan’ın lüksü, yemek yemek. Mesela, şantiyede arkadaşlara sitem ettiğim konulardan bir tanesi, bizlere fazla yemek yedirmeleridir. Aşçılarımız o kadar bol ve güzel yemekler yapıyorlar ki, bizler de yemek zorunda kalıyoruz. Bizim şantiyemizde üç farklı mutfağımız var. Hint-Pakistan, Filipin ve Türk. 1.000 kişilik mevcudumuzun Türk taşeronumuz ile birlikte yaklaşık 150’si Türk, geri kalanı ise Hindistan ağırlıklı olmak üzere değişik ülkelerden gelen arkadaşlarımız. Yüzde 10 oranında Suudi vatandaşı çalıştırma zorunluluğumuz var. Türkmenistan’da mesela bu oran yüzde 70 idi. Şeflik mertebesinde yabancı çok arkadaşımız var bu projede. Mesela, bizim Kalite Müdürümüz Hintli ve 8-9 senedir Tekfen’de çalışıyor. HSE Müdürümüz Pakistanlı, Filipinli yöneticilerimiz var.

Cubail, çalıştığımız şehir, dünyanın en büyük petrol rafinerisi merkezlerinden biri. 300-350 bin civarında nüfusu var. Çoğunluğu kamplarda yaşayan erkek işçiler. Tekfen’in olduğu gibi her şirketin kendi kampı var burada. Suudi Arabistan’da eskiden perşembe ve cuma günleri tatildi. Şimdi diğer Emirlikler gibi cuma-cumartesi günleri tatil günleri. Ama biz şantiyeciler genellikle haftada bir gün tatil yapıyoruz. O da, cuma günü. Tatil gününü genellikle istirahat etmekle, bir şeyler okumakla, hatta çoğunlukla hafta içinde yetiştiremediğimiz yazılarımızı, raporlarımızı, e-maillerimizi yazmakla geçiriyoruz.

“Şantiyelerde daha sıkı arkadaşlıklar kurulur”

Bazı arkadaşlar, Cuma sabahları balığa gidiyor. Mesela, İdari İşler Şefimiz Haluk Bey, iyi bir zargana avcısıdır. Her hafta sonu ekip olarak gider ve epey bir balık ile geri dönerler. Cuma akşamları şantiyede balık partisi yapılır. Suudi Arabistan’da sosyal hayat daha az olduğu için şantiyeciler genellikle kendi aralarında görüşürler, bu nedenle şantiyelerde daha sıkı arkadaşlıklar kurulur. Diğer yandan dünyanın en üst düzey teknolojileri burada. Bizim Tekfen olarak burada da çok iyi bir ismimiz var. Dünyanın en iyi inşaat, kimya firmalarıyla yan yana, hiçbir konuda aşağı kalmadan işimizi yapıyor durumdayız. Kalite ve emniyet konularında SADARA sahasındaki en iyi birkaç firma arasında gösteriliyor.

Bazı firmalar vardır Türkiye’de, herkesin adını duyduğunda aynı şekilde düşündüğü firmalar. Örneğin, “Tekfen iyi firmadır” denir hemen. Neden iyi firma olarak adlandırılıyor? Taahhütlerinizi zamanında yerine getirirseniz, işinizi iyi yaparsanız, idarelerinizi, çalışanlarınızı tatmin ederseniz, iyi firma olursunuz. Tekfen, Türkiye’de bunları yapabilmiş birkaç firmadan biri bence. Ben Tekfen’de yeni olmama rağmen herşeyi umduğum gibi buldum. Çok önemli bir konu da hiç yabancılık çekmemiş olmam. Sanki yıllardır Tekfen’de çalışıyorum ve bu ailenin de yıllardır bir parçasıymış gibiyim.

■ HÜSAMETTİN İZZETTİN (ŞANTIYE ŞEFİ)

“Programın ilerisinde gidiyoruz”

İnşaat mühendisi olan Hüsamettin İzzettin, Sadara Propilen Oksit Proses Ünitesi projesinde şantiye şefi olarak görev alıyor. Daha önce iki Maaden, bir Cidde, bir de Rusya projesinde çalışan İzzettin, Suudi Arabistan’da eşi ve küçük kızı ile beraber, şantiyeye 20-25 dakika mesafede, beş ailenin oturduğu bir kampta kalıyor. Büyük kızı Türkiye’de öğretmenlik yapan İzzettin’in küçük kızı ise Suudi Arabistan’da uluslararası bir okulda İngilizce eğitim görüyor:

Kızım henüz 7. sınıfta, ama İngilizcesi şimdiden benimkinden iyi. Arapça ve Fransızca da öğreniyor. Onun iyi bir eğitim aldığı- nı bilmek burada uzun yıllar gönül rahatlığıyla çalışabilmek demek aynı zamanda. Vakit buldukça kampımızda tenis oynuyor, yüzme havuzundan faydalanıyoruz. Hafta sonları geziyoruz. Biraz stres atıyoruz, yemek yiyoruz. Dünya mutfaklarını bulmak burada çok kolay. Türk, Tayland, Çin restoranları, pizzacılar, hamburgerciler her yerde. Arapça ve İngilizcem olduğu için dil problemi de yaşamıyoruz.

Ben, Sadara projesinde şantiye şefi olarak görev alıyorum. Gerçekten zor bir proje. Bu projenin yönetimi Sadara Kimya Şirketi’ne ait. Sadara da Dow Chemical Company ve Saudi Aramco firmalarının ortak girişimi. Dolayısıyla iki şirketin birleşiminden doğan şartnameler gerçekten çok ağır. Elbette biz, Tekfen olarak kendimizden emin ilerliyoruz. Şu anda da programın ilerisinde gidiyoruz. Temeller bitti, kolonlara devam ediyoruz, kirişler döküyoruz. Henüz projenin başındayız, ama ağırlıklı iş, inşaat işleridir. İnşaat da hemen hemen yüzde 50 seviyesine geldik.

Bulduğumuz saha oldukça ilginç ve aslında dev bir alan. Çünkü bu sahanın içinde 27 tane proje devam ediyor. Her birin-

de bin kişi olsa, ki biz bin kişiyiz, 27 bin kişi çalışıyor şu anda. Biz Tekfen olarak bu projelerden birini üstlenmiş bulunuyoruz. 123 milyon dolarlık Propilen Oksit fabrikasının inşaatını yapıyoruz.

Sabah 6’da işbaşı yapıyoruz, akşam 6’ya kadar. Haftada bir gün, cuma günleri tatil yapıyoruz. Projenin içinde hem kendi elemanlarımız var, hem taşeronlarımız var, bir de işverenle ilişkiler var. Üçünü aynı anda takip ediyorum ben. Problemleri mümkün olduğunca en aza indirip işi iyi bir şekilde götürmeye çalışıyoruz. Suudi Arabistan’ın bir zorluğu, hava şartları. İki ay sonra mevsim dönümünde rüzgârlar başlar. Büyük fırtınalar oluyor. Tabii bizi de etkiliyor, çünkü vinçler çalışmıyor o şartlarda. SEÇ sorumluları kontrolünü yapıyor, takip ediyor. Rüzgâr için bir hız limiti var, onun üzerine çıktığı zaman vinçleri durdurmak zorunda kalıyoruz. Ya başka bir çözüm yolu buluyoruz ya da havanın durulmasını beklerken başka işlere yoğunlaşıyoruz.

“Suudi Arabistan’da yapılacak daha çok proje var”

Projenin mühendisliği Tayland’da yapılıyor. Dow şirketi buna benzer bir tesisi daha önce Tayland’da yapmış. Bu tesis için de orada bir mühendislik ofisi kurmuşlar, oradan takip ediyorlar. Uluslararası çalışmanın bazı zorlukları oluyor tabii ki. Ama genel olarak Araplarla bir sorunumuz yok. Zaten işveren bir yabancı firmayı kir alıyor ve kontratların dili İngilizce oluyor. Bir devlet kurumuna resmi bir iş yapıyor olsak, o zaman kontrat dilimiz de Arapça olurdu.

Biz Tekfen olarak hep uluslararası projeler yaptığımız için, farklı kültürlerle çalışma konusunda uzmanlaştık. Suudi Arabistan’da daha çok proje var. Hakedişi zamanında, gün geciktirmeden ödüyorlar. Suudi Arabistan’da bugüne kadar birçok proje yaptık. Bundan sonra da yeni projeler alacağımızı düşünüyorum.

■ CANER TEOMAN (ŞANTIYE ŞEFİ)

“Projeyi başarıyla tamamlayacağımıza dair bir tereddüdümüz yok”

2000 yılından beri Suudi Arabistan'da yaşayan Caner Teoman, henüz 1 yıldır Tekfen'de çalışıyor. Eşiyle beraber ülkenin şartlarını kabul ederek geldikleri için alışmakta hiç zorluk çekmediklerini söyleyen Teoman, Sadara projesinin iki şantiye şefinden biri olarak görev yapıyor:

İlk defa 1985 yılında bir proje için Riyad'a gelmiştim. Son 14 yıldır da Arabistan şartlarını gayet iyi biliyorum. İnsan her yere alışıyor. Kuzeye giden soğuğa, buraya gelen sıcağa alışıyor. Yazın zor oluyor tabii ki. Sıcak yoruyor insanı. Buranın kanunları gereği yazın 11:00 ile 14:00 arası, üç saat işçilerin dinlendirilmesi zorunluluğu var. O sayede arkadaşlar, o çok zor şartlardan biraz uzaklaşıp rahatlıyor. Ama zaten bu projede daha çok Hintli ve Filipinli çalışanlarımız var. Onlar da bize göre çok daha alışıklar sıcağa.

Bizim şantiyemizde iki tane şantiye şefi var. Bir tanesi inşaat işlerinden sorumlu arkadaşım Hüsamettin, ben de mekanik ve elektrik işlerinden sorumluyum. Mekanik işler olarak şantiyemiz kapsamında çelik montajı, ekipman montajı, boru montajı, enstrüman ve elektrik işleri var. Bunun haricinde ofiste mühendislik de bana bağlı.

Propilen oksit proses ünitesi dar bir alanda, çok yoğun çalışma isteyen bir proje. Süresi kısa. İşveren tarafından temin edilecek malzemelerde ve mühendislik hizmetlerinde yaşanan

gecikmelerden ötürü biraz sıkışmış durumdayız, ama bu işin üstesinden geleceğimize dair herhangi bir tereddüdümüz yok. Bu şantiyede, daha evvelkilerden farklı olarak, işleri Tekfen olarak kendi ekiplerimizle değil de taşeronları yöneterek yapmayı düşündük. Projemizin yaklaşık 5 Ocak 2015'te bitmesini öngörüyoruz. Sahada işe başlayalı henüz altı ay oldu. Ondan evvel, Tekfen kampımızdan mühendislik hizmetlerini yürütüyorduk.

“Arabistan'da firmalar, emniyet istatistikleri ile biliniyor”

Bu proje, bir Aramco projesi. Aramco'nun kendine özgü koşulları var. Burada beraber çalıştığımız firmaları seçerken de daha evvelden Aramco tecrübesi olmasına ve güvenlik istatistiklerine baktık. Güvenlik istatistikleri özellikle bizim için çok önemli. Bu kadar yıllık Arabistan tecrübesi sayesinde öğrendiğim bir şey; işi ne kadar iyi yaptığınızın en önemli kriterlerinden biri de, teknik emniyet istatistiklerinizin iyi olması. İyi istatistikler hep hatırlanıyor.

Aramco işçilerin kaldığı yerlerin standardını da oldukça önemsiyor. İşçilerin ise en çok önemsedikleri şey yemek. Damak zevkine uygun, lezzetli, doyurucu yemek sunduğun zaman insanlar mutlu oluyorlar. Şantiyelerimizde üç tip yemek çıkıyor. Biri Türk, biri Hint, diğeri de Filipin yemeği. İsteyen istediğini seçebilir. Filipinliler daha sosyal, daha aktifler. Uyum sağlamak gibi bir konu yok. Gayet güzel çalışıyoruz, sorunsuz bir şantiyemiz var. Çok da memnunum.

■ ŞEVKET SÜMER (İNŞAAT İŞLERİ ŞEFİ)

“Burada pazartesi sendromu yok”

11 yıllık Tekfen çalışanı olan Şevket Sümer, projeye henüz 2,5 ay önce dahil olmuş. İlk iş tecrübesini 2002 yılında Azerbaycan'da yine bir Tekfen şantiyesinde yaşayan Sümer, sırasıyla Kazakistan, Fas ve Suudi Arabistan'da çalışmış. Sümer, bu devamlılığın nedenini, Tekfen'in bir iş bittikten sonra elemanlarına başka bir şantiyede iş imkânı sunmasıyla açıklıyor:

Bu coğrafyayla ilk defa tanışıyorum. Tabii diğer ülkelerden biraz farklı. Mesela, cuma günlerinin tatil olması, pazar günlerinin iş günü olması bile adaptasyon istiyor. Hâlâ cuma günlerini pazar zannettiğim oluyor. Henüz alışamadık. En büyük avantajı, pazartesi sendromu olmaması.

Bu projede Tekfen tamamen farklı bir sistemde çalışıyor. Tüm işleri taşeronlara paylaşmış durumda. Şu an inşaat grubumuzda mühendis kadromuzun haricinde formenimiz de yok, herhangi bir işçimiz de yok. İnşaat işlerine bakan dört farklı taşeronumuz var. İnşaat işi kapsamında yaptıklarımız ise, her türlü kazı/dolgu işleri, beton temel işleri, binamızın her türlü inşaat ve mimari işleri. Şu anda takip ettiğimiz konular bunlar.

Sabah 6'da başlıyor mesaimiz. Gece çalışmıyoruz, ama fazla mesai yapmamız gerektiği durumlar olabiliyor. Örneğin, uzun

bir beton dökülecekse onu yarım bırakma şansınız yok. Büyük bir ekibiz burada. Hepimizin birden kalması gerekmiyor. Bazı arkadaşlar kalıyor, işe devam ediyor. O arkadaşları ertesi gün dinlendiriyoruz.

Şu anda şantiye dışına fazla çıkmıyorum. Bahreyn'i henüz görmedim, orayı görmeyi çok isterim. Ama Tekfen kampı, her yerde olduğu gibi, her türlü imkânı sahip. Arkadaş ortamımız gayet iyi. Bir de sinema salonumuz var. Bu konuyla gönüllü olarak ilgilenen arkadaşlar var, sağ olsunlar. Belirli bir günü, saati yok. Arkadaşlar arasında kararlaştırıyor, ona göre toplanıyor ve hep birlikte film izliyoruz. Bazı günler yemek için Cubail'e gidiyoruz. Türk mutfağına daha yakın olan Lübnan restoranlarına, Suriye restoranlarına gidiyoruz. Tabii Amerikan restoranları da var.

Çöl ortasında kahve keyfi

Arabistan çok farklı aslında. Yerli halkı çok fazla görmüyorsunuz. Bir restorana, markete gittiğinizde bile, hep sizin gibi dışardan gelmiş insanlar çalışıyor. Arabistan'a gelip Arap görememek çok enteresan tabii. Çok kapalı bir ülke. Burada ilgimi en çok, Arapların akşamları çölde çadır kurup ateş yakmaları ve kumlara oturup kahve pişirmeleri çekiyor. Bu bir gelenekmiş sanırım. Etrafta hiçbir şey yok. İnanılmaz sessiz, sakin. O da başka bir keyif.

■ ANIL ELMAN (ELEKTRİK İŞLERİ ŞEFİ)

“Eski şantiyelerden arkadaşlarımızla görüşmeye devam ediyoruz”

Tekfen’le bir buçuk aylık bir staj programı vesilesiyle tanışan Anıl Elman, Maaden ve Abu Dabi’de de görev aldıktan sonra Propilen Oksit Fabrikası inşaatı için Suudi Arabistan’a gelmiş. Elman, projede Elektrik İşleri Şefi olarak çalışıyor:

Yaklaşık 11 aydır bu projedeyim. Bizim görevimiz, sahada ki elektrik işlerini diğer disiplinlerle organize bir şekilde günlük, haftalık ve aylık olarak takip ve rapor etmek. Tabii bu sırada taşeronlar ve işveren firmamızla olan iletişimi, Kalite Departmanı’yla, Teknik Ofis’le olan organizasyonları sağlamak.

Burada kampta kalıyorum. Akşamları arkadaşlarla basketbol, futbol oynuyoruz. Maçları mutlaka takip ediyoruz. Fakat taşeronlarla çalıştığımız için diğer şantiyelerdeki gibi bir “gazi-no” kültürü henüz yok burada. Özlüyoruz tabii o daha curcunalı şantiyeleri. Eski projelerden arkadaşlarımızla mutlaka görüşüyoruz. Yüz yüze görüşmesek mutlaka internet üzerinden irtibat halindeyizdir. Burada vakit buldukça Bahreyn’e gidiyoruz. Hayatımızdan memnunuz. Aıştık buraya. Dört ayda bir 10 gün iznimiz var, ülkenin kanunları gereği. İki gün sonra Türkiye’ye gideceğim ben de.

“Ama biz Türküz!”

Bir gün Galip’le (Sökmen) bir alışveriş merkezine girecektik. Yaz günüydü. Malum, burada havalar sıcak demeye gerek yok. Bende pantolon vardı, Galip şort giymişti. Şort yüzünden bizi içeri almadılar. Bizdeki Arapça çok kısıtlı, görevliler İngilizce yok. Bir şeyler anlatmaya çalışıyor kendi çapında. Sonra aklıma geldi, yanımda pasaport vardı benim. Çıkarttım, “Bak, biz Türküz,” dedim. “Aa, çok pardon! Buyurun içeri,” dedi ve biz öylece girebildik.

■ EJDER ÇAKMUR (ELEKTRİK VE ENSTRÜMAN İŞLERİ MÜDÜRÜ)

“Tekfen’de, size özel birisi olduğunuzu hissettiriyorlar”

7 yaşında bir oğlu olan Ejder Çakmur, oğlunun okul hayatını bozmak istemediği için ailesinin Ankara’da yaşadığını söylüyor. Henüz iki yıllık Tekfenli olan Çakmur, Türkmenistan’daki projesinin tamamlanmasının ardından Suudi Arabistan’a gelmiş. Çakmur, projede Elektrik ve Enstrüman İşleri Müdürü olarak görev alıyor:

Buraya alışmak biraz zor. En zor tarafı da cuma gününün tatil olması. Pazartesi sendromu bile yaşayamıyoruz. Pazartesi olunca, haftanın ortası olmuş oluyor burada. Nereye giderseniz gidin, her ülkenin farklı kuralları oluyor. Projelerin de kendi özelliklerine göre yazılı olmayan kuralları var mutlaka. Yani hangi ülkeye gitseniz mutlaka bir alışma süreci geçecektir. Ama Tekfen’e alışmaması gibi bir şey olamaz. Tekfen’e alışmak çok kolay. Büyük şirketlerden bahsederken, genellikle kurumsal yapıdan bahsedilir. Tekfen’de ise ast-üst ilişkisi dikey değil, paralel. Genel müdürümüz geldiğinde örneğin, belli bir saygı çerçevesinde, rahatlıkla kendisiyle konuşabiliyorsunuz. İstedikleriniz her şeyi söyleyebiliyorsunuz ve söyledikleriniz de dinleniyor. Tekfen’de, size özel birisi olduğunuzu hissettiriyorlar. Yönetim size böyle yaklaşınca siz de işinize daha iyi odaklanıyorsunuz. Sorunsuz ve de problemsiz götürmeye çalışıyorsunuz işinizi. Bu arkadaşlık ortamı sizi daha ciddiyetle işe bağlıyor aslında.

Benim görevim, elektrik ve enstrüman işlerinin sahada yapılmasını sağlamak. Elektriğin kesintisiz sağlanması benim sorumluluğumda. Onun haricinde satın aldığımız malzemelerin sahaya nakli, montajı ve sorunsuz bir şekilde devreye alınmasını yürütmekle görevliyiz. Biz şu anda satın almalarla uğraşıyoruz. Yaklaşık bir ay içerisinde iş anlamında daha yoğun bir tempoya gireceğiz.

Henüz kampta kalıyorum. Yattığımız yer güzel, aktivitelerimiz var. Kampta en önemlisi odaların temizliği ve yemeklerin lezzetidir zaten. Burada keyfimiz yerinde.

■ HALUK ULUSOY (İDARİ İŞLER ŞEFİ)

“Yakında turnuvalar düzenleyeceğiz”

Yaklaşık 8 senedir Suudi Arabistan’da bulunan Haluk Ulusoy, daha önce Rabigh ve Maaden’de çeşitli projelerde çalışmış. Arabistan’daki 4. projesi olan Sadara’da İdari İşler Şefi olarak görev alan Ulusoy, uzun yıllardır evinden uzakta çalışıyor:

Ben kampta kalıyorum. Ailem ise Antalya’da yaşıyor. İki çocuğum var. İzinlerde beraber oluyoruz. Antalya’nın bir avantajı, zaten turistik bir yer olduğu için, hem ailemle özlem gideriyorum hem de işin bütün stresini oradayken üstümden atmış oluyorum.

İdari İşler Şefi olarak benim görevim, personelimizi rahatlatmak, havaalanına transferlerini sağlamak, burada ofislerde meydana gelebilecek bilumum arızaları gidermek, ofislerin dağılımını sağlamak ve buradaki insanların sosyal ihtiyaçlarını gidermeye çalışmak. Suudi Arabistan sıcak bir ülke olduğundan, kültürel yapısı da gereği, burada fazla sosyal imkân yok. Cuma günleri izin günümüz. Bazı arkadaşlar alışveriş ağırlıklı olmak üzere günlerini dışarıda geçiriyorlar. Elektronik ürünler burada Türkiye’nin hemen hemen aynı fiyatına olduğu için, en çok bu tür şeylerle ilgileniyorlar. Bunun dışında eğlence mekânlarından çok restoran, cafe türü yerler var. Buralarda oturup vakit geçiriyoruz. İnsanları gezdirmek, iyi vakit geçirmelerini ve biraz rahatlamalarını sağlamak için her türlü yolu deniyoruz. Örneğin turnuvalar düzenlemek istiyoruz. Henüz proje yeni başladığı için o noktaya gelemedik. Ama başka projelerde yaptığımız turnuvaların bir benzerini burada da yapmak istiyoruz. Tavla turnuvası, satranç turnuvası, futbol turnuvası gibi birçok farklı etkinlik olabilir.

“En büyük zevkimiz balık tutmak”

Bazı arkadaşlarımız balık avlamaya gitmeyi seviyorlar. Ben de balık avlamaya gidiyorum. Yaklaşık 15 kişi, sabahın 5’inde kalkıyoruz ve saat 10’a kadar 200-300 kadar balık yakalayabiliyoruz. Zargana, çupra türü balıklar oluyor. Tabii çok fazla balık olunca getiriyoruz şantiyemize. Herkes zaten dört gözle bekliyor ne getireceğiz diye. Temizliyoruz, pişiriyoruz ve orada olan arkadaşlarımıza dağıtıyoruz. Bu bizim en büyük zevklerimizden bir tanesi.

Kendi aramızda da iddialaşıyoruz. “Ben 50 tane tutacağım.” Başkası diyor ki, “Ben en büyük balığı avlayacağım.” Bir gün yine balığa gittik, arkadaşlar iddialaşmaya başladı. Volkan adında bir arkadaşımız, en çok balığı avlayacağı iddiasında. “Ne yapacaksın?” dedim. Hiç kimseye de söylemiyor. Akşam bir sürü olta iğnesini karıştırmış, etrafı iğne dolu bir top yapmış. Attı denize. Ben pek bir şey beklemiyordum bu formülden. Fakat sudan bir çıkardı, 8 iğnenin 7 tanesine balık takılmış! Hepsi de zargana. Şoke olmuşum tabii. Çok lezzetli, yüzlerce balığımız oldu yine.

“Tekfen’in disiplini sayesinde, buradaki düzene çabuk alıştım”

Ben Tekfen’e ilk katıldığımda beni karşılayan, “Korsan Mahmut” adında Somalili bir şofördü. İlk tanıştığım kişi oydu. “Korsan” lakabını da ben taktım. O da artık 16 senelik Tekfenli. Daha sonra Tekfen’in içerisine girdikçe, sanki ailem gibi hissetmeye başladım. Ben asker kökenliyim. Tekfen’in disiplinini gördüm, çalışma sistemini tanıdım. Diğer şirketlerden daha farklı olduğunu hissettim. Öyle olunca da bana uydu. Buradaki düzene çabuk alıştım.

■ MERT AKBABA (PERSONEL ŞEFİ)

“Tekfen, personel bulmak için hiçbir zaman sıkıntı çekmiyor”

2007 yılında Tekfen’de çalışmaya başlayan Mert Akbaba, aslında aileden Tekfenli. Babası hâlâ merkez ofisinde şoför olarak görev yapan Akbaba’nın iki amcası da Tekfen’de çalışıyor. Tekfen’de üstlendiği görevlerle daha önce Katar’da da bulunan Akbaba, Sadara projesinde personel şefi olarak çalışıyor:

Suudi Arabistan’daki personel işlerine ben bakıyorum. Departmanların personel ihtiyaçlarına yönelik özel formlar hazırladık. Bu şekilde ihtiyaçları olan elemanı bize bildiriyorlar. Biz de, yabancı ise anlaşmalı olduğumuz firmalardan, Türk ise İstanbul’daki merkez ofisimizin desteğiyle personel ihtiyacını tamamlıyoruz. İnsanları çok hızlı sevk ettiğimiz zamanlar olabiliyor. Sıkıştığımız zamanlar oluyor. Arabistan’da ilk başladığımızda blok vizemiz yoktu mesela. Geçici vizeyle üç ayda bir insanları gönderiyor, getirtiyorduk. Ülkeden çıkanlar bir süre Türkiye’de kalmak zorunda kalıyordu. Epey bir vakit kaybı demek bunlar bizim için. Şimdi eksiklerimiz çok şükür tamamlandı. Bir sıkıntımız kalmadı.

Tekfen İnşaat’ın büyük bir firma olması, personel bulma konusunda aslında işimizi kolaylaştırıyor. Grubun kendi bünyesinde 10 senelik, 20 senelik personeli var. Ali Rıza (Kazancıoğlu) Bey iyi bir örnektir; neredeyse 30 yıldır Tekfen’de çalışıyor. Bir proje biteceği zaman, bu gibi tecrübeli arkadaşlarımız var olan diğer projelerde ihtiyaç duyulan pozisyonları hemen dolduruyorlar. Tekfen’e bir kere girdikten sonra, işinizi düzgün yapıyorsanız, zaten Tekfen sizi bırakmaz. Hindistan’dan, Filipinler’den getirdiğimiz çalışanlarımızın dahi eski Tekfenli olmasını istiyoruz, buna özen gösteriyoruz.

“İnsanları dinlemeden dertlerine çözüm bulamazsın”

Biraz klişe olacak ama, bizim görevimiz personelle yönetim arasındaki köprüyü sağlamak. Arkadaşlarımızın izin talepleri olsun, özel talepleri olsun, sıkıntıları olsun... bunları üst yönetimle paylaşıyoruz. Bazen de arkadaşlarımızın farklı dertleri oluyor, onları dinliyoruz, rahatlatmaya çalışıyoruz. Çünkü ülkenin şartları zor. Öyle anlar oluyor ki, insanlar olmayacak şeylere sınırlenebiliyor. İşe değil de, mesela arkadaşına sinirleniyor. Yüz yüze baktığı için de kendisine söyleyemiyor, gelip bize anlatıyor. Dertini anlatınca zaten rahatlıyor insanlar. Bir nevi psikolog görevi de görüyoruz. Ama bunun olması gerektiğini düşünüyorum ben. Çünkü insanları gerçekten dinlemezsen dertlerine çözüm bulamazsın.

Burada imkânlar kısıtlı, ancak Bahreyn’e bir buçuk saat mesafede olmamız bir avantaj. Burada hepimiz kampta kalıyoruz. Yıllık izinlerimizi daha çok Türkiye’de geçiriyoruz. Burası bazen çok ucuz, bazen çok pahalı olabiliyor. Elektronik ucuz olabiliyor mesela, ama kredi kartı avantajı yok burada. Bir Türkün ilk fark ettiği benzin fiyatları tabii. Bir Toyota’nın deposunu 7 liraya doldurabiliyorsunuz!

“Siz ne zengin bir ülkesiniz”

Benim Cidde’de çalıştığım dönemde Suudi Arabistan’dan Türkiye’ye misafirlerim geldi. Ben de arkadaşlarımı havaalanından aldım. Arkadaşın annesi Türk olduğu için Türkçe de biliyor. Bir benzinciye yanaştık. Ben 100 dolar verdim. Arabayı fulledik, tabii hiç para üstü almadık. Arkadaşın eşi, “Nereye gidiyorsun? Paranın üstünü almayacak mısın?” dedi. Dedim ki “Ne para üstü, benzin bu kadar bizde.” O bu durumu daha farklı yorumladı, “Siz ne kadar zengin bir ülkesiniz,” dedi. Halbuki biz çok fakiriz, 100 dolarla benzin alıyoruz.

■ YUNUS EMRE KARATAŞ (İNŞAAT MÜHENDİSİ)

“Yeni bir şeyler öğrenmek beni heyecanlandırıyor”

Sadara, iş hayatına Tekfen’de atılan Yunus Emre Karataş’ın ikinci projesi. Daha önce 16 ay Abu Dabi’de petrol boru hattında çalıştıktan sonra, 10 aydır bulunduğu Suudi Arabistan’a gelmiş. Mezun olur olmaz kendisini çöllerde bulan Karataş, projeler güzel olunca alışmanın zor olmadığını söylüyor:

Ben, hangi proje benim için daha iyi olabilir diye bakıyorum daha çok. O yüzden ülkeye çok da dikkat etmedim açıkçası. Mesela, bir platform projesinde çalışmak isterim. Çünkü farklı bir iş, her zaman farklı bir heyecan demek. O heyecan içinde zorluklara da çabuk adapte oluyorunuz. Ama aslında ilk projemde biraz da korkuyordum. Çöl ikliminde, o sıcakta nasıl çalışacağız diye düşünüyordum. Havaalanına indik. Bizi karşıladılar. Şantiyenin olduğu sahaya gideceğiz. Ama gidiyoruz gidiyoruz, yol bitmiyor. Çölün ortasındayız ve etrafta hiçbir yerleşim yeri kalmadı. Sadece kum tepeleri. Sonunda şantiyeye vardık. Hiç ışık yok. Nereye geldik böyle! Ama sonra alıştık tabii. Buraya geldiğimde zaten hiç sıkıntı yaşamadım.

Saha ekibi olarak inşaat işleriyle ilgili taşeronları yönlendirerek, projeye uygun bir şekilde imalatlarını takip ediyoruz. Gerçekten de güzel bir proje. Bu projede 3.815 metreküp temel betonu ile, Sadara’daki en büyük ikinci beton dökümünün gerçekleştirildi. 5 pompayla 24 saat sürdü. Yaklaşık 80 kişi çalıştı. Zordu, yorucuydu. Ama bittiğinde verdiği mutluluk da büyük oldu. Önemli bir tecrübe bir yandan da. Yeni bir şeyler görmek, yeni bir şeyler öğrenmek beni heyecanlandırıyor. O nedenle de severek çalışıyorum. Tekfen zaten benim için ikinci bir okul gibi oldu.

Üniversite hayatım boyunca hep Tekfen’de çalışmak istiyordum. İstanbul’da okuduğum için de bildiğim, takip ettiğim bir firmaydı. İstanbul Teknik Üniversitesi’nden mezun oldum.

Tekfen’e başvurduğum. Abu Dabi’deki proje müdürümüz Murat Bey’in de yardımları oldu. O şekilde Tekfen’de işe başladım.

Burada farklı kültürleri tanımış oldum. Farklı kültürlerden insanlar tanıdım. Ama dil olarak, sadece günlük hayatta yetecek kadar bir Arapça öğrenebildim. İşin dili İngilizce olduğu için, başka bir dile çok da ihtiyaç kalmıyor çünkü. Biz daha çok saha mühendisleriyle veya formlerleriyle muhatap oluyoruz.

Emirgân’da çay içmek

İstanbul’u özleyorum açıkçası. Benim okulum İstinye’deydi. Emirgân sahiline inip bir çay içmeyi özleyorum. İzinlerde Türkiye’ye, ailemin yanına gidiyorum. Bu hafta sonu mesela, yeni doğan yeğenlerimi görmeye Ankara’ya gideceğim. Burada akşamları, zaman bulursak, arkadaşlarla oturup maç seyrediyoruz, oyunlar oynuyoruz. Onun dışında hayatımız işle geçiyor. Geçen bayramda da arkadaşlarla Umre’ye gittik. Gerçekten de çok güzeldi. Ama onun dışında görülecek pek bir şey yok. Bahreyn’e gittim bir kere. Biraz daha rahat orası.

Arapların kıyafetleri bana ilginç geliyor. İlk defa Abu Dabi’de görmüştüm. Adam Ferrari’nin içinden geleneksel kıyafetleriyle çıkıyor. Hiç denemedim, ama çok rahat olduğunu duydum. Aşırı sıcak için gerçekten de rahat olabilir.

“Çölün ortasında lastik patladı”

Bir önceki projemizde bir keresinde çölün ortasında kaldık. Bir yaz günü. Öğleden sonra saat 3 gibi, arabanın lastiği patladı. Etrafta yardım isteyecek kimse yok. Suyumuz da kalmamış. Ekipten arkadaşları aradık. Yardıma gelecekler ama çölün ortasında bir tane araba bulmak hiç kolay değil. Bizi bulduklarında hava karmarmaya başlamıştı. Cep telefonu olmasaydı ne olurduk kim bilir.

■ MUHAMMET İMRAN (SEÇ MÜDÜRÜ)

“Tekfen’de çok profesyonel bir ekip var”

Pakistanlı Muhammet İmran, 1999 yılında anne-babası, eşi ve iki kızıyla tüm ailesini yanına alarak Pakistan’dan Suudi Arabistan’a gelmiş. Tam 15 yıldır çalıştığı Suudi Arabistan’ın bir şeyler öğrenmek, para kazanmak ve para biriktirmek için en iyi yer olduğunu söyleyen İmran, bir yıl önce Ekim ayında projeye dahil olmuş:

Projemizde 1,7 milyon adam/saat kazasızlığa ulaşmayı başardık. Bunun tek nedeni SEÇ görevlileri değil. Takım çalışması burada çok önemli. Şantiye şefleri, inşaat şefleri, mühendisler ve müdürlerin elbirliğiyle bu amaç için sarf ettiği çabalar sayesinde biz bu başarıya ulaştık. Yönetimle ilişkilerimiz de şimdiye kadar gayet güzel gidiyor. Benimle ve bütün ekibimle işbirliği içinde olduklarını ve çalışmalarımızı desteklediklerini hissediyorum. Güvenlik kurallarıyla ilgili yeni ne çıkarsak, sahada bunların uygulanması için arkasında duracaklarını biliyoruz. Bunun en büyük sebebi de burada gerçekten çok profesyonel bir ekibin olmasıdır. Mühendislerimiz çok başarılı. Yönetim, düzenli aralıklarla sahaya inerek işin kontrolünü yapıyor. Tekfen’le çalışmak böyle bir şey zaten.

Burada birçok ülkeden, farklı kültürlerde, farklı diller konuşan, farklı ten rengine sahip çalışanlar var. Ama Tekfen hiçbir zaman hiçbir çalışanına ayrı muamele yapmıyor. Herkesle eşit derecede ilgilenildiğini ve ihtiyaçlarının dikkate alındığını, bir Pakistanlı olarak çok net görüyorum. Tekfen şantiyesinde hepimiz eşitiz.

“Bence güvenlik, nefes almak kadar önemsenmeli”

Bizim aylık eğitim programlarımız var. Süpervizörleri, mühendisleri ve saha çalışanlarını düzenli eğitimlere tabi tutuyoruz. Her cumartesi sabah, yarım saat-kırk beş dakikalık bir toplantımız oluyor. Bu toplantılarda bir önceki haftayı konuşuyoruz.

Bence güvenlik, nefes almak gibi bir şey. Nefes almazsanız, yaşayamazsınız. Güvenlik kurallarına uymazsak da hayatımızı kaybedebiliriz. İnsan hayatından daha ciddi bir şey olabilir mi? Bütün çalışanlarımız, süpervizörlerimiz ve mühendislerimizden tek istediğim SEÇ kurallarına uymaları ve huzurlu çalışmalarlarıdır.

■ MUTHUKRISHNAN BALASUBRAMANIAN (KALİTE GÜVENCE VE KALİTE KONTROL MÜDÜRÜ)

“Tekfen’in ulaşamayacağı hedef yok”

Doğduğu yer olan Hindistan’dan Suudi Arabistan’a 1995 yılında gelen Krishnan, bölgedeki 18 yıllık tecrübesinin kendisi için bir avantaj olduğunu söylüyor. 2007 yılında yolu Tekfen’le kesişen ve o tarihten beri Tekfen’de çalışan Krishnan, daha önce şirketin Kureys, Katar ve Abu Dabi şantiyelerinde de bulunmuş:

Tekfen’le ilişkim çok pürüzsüz gitti bugüne kadar. Daha önce çalıştığım üç proje de sorunsuz bir şekilde başarıyla tamamlanmıştı. Propilen projemizde de her şey yolunda gidiyor. Proje yönetimiyle ilişkilerimiz çok güzel ilerliyor. Tekfen devamlı gelişen bir firma. Yüzü her zaman daha ileriye, daha yükseklerle dönük.

Tekfen’le dünyanın her yerinde çalışabilirim. Çünkü Tekfen’de çalışmaya başladığım günden beri hiçbir problemle karşılaşmadım. Diğer çalışanlarla da çok iyi anlaşılıyor. Bir kardeşlik ilişkisi var burada. Büyük bir aile gibi. Bütün Tekfen çalışanları bu şekilde baktığında, bir aile içinde bulunduğu bilinciyle çalıştığında, Tekfen’in ulaşamayacağı hiçbir hedef yok.

■ ALİ GALİP SÖKMEN (TEKNİK OFİS MÜHENDİSİ)

“Hafta içi mutlaka spor yapıyoruz”

9 Eylül Üniversitesi İnşaat Mühendisliği mezunu olan Ali Galip Sökmen, henüz 8 aylık bir Tekfenli. Suudi Arabistan’da da ilk defa bulunan Sökmen, Tekfen’deki arkadaş ortamının çok güzel olduğunu söylüyor:

Suudi Arabistan’a geldiğimde uçaktan dört kişi indik. Mayıs’ın sonuydu. Bir anda çok sıcak bir yere indik. Önce onun şokunu yaşadık. Daha sonra bilmediğimiz bir yerde, gecenin karanlığında uzun bir mesafe kat ettik. Sonunda kampı görünce gerçekten çok rahatladım. Kampımız çok güzel çünkü. Tekfen’e de çok kolay alıştım. Buradaki arkadaş ortamımız çok güzel. Sosyal olarak ülke ne kadar sıkıntılı olsa da, biz olabildiğince sosyalleşerek kendi eğlencemizi yaratıyoruz.

Ben zaten şantiyecilikten geldiğim için hiç tatil yapmamaya veya bir gün izinli olmaya alışığım. Tatil günleri genelde şehre inip çay-kahve içiyorum, alışveriş yapıyorum. Zaman öyle geçiyor. Spor ise hafta içi hayatımızda mutlaka olan bir şey. Basketbol oynuyorum daha çok. Sabahtan mesajlaşarak akşam için kadroyu hazırlıyoruz. Kampta basketbol, voleybol, bir de mini futbol sahamız var.

“Çok detaylı ve ince hesaplarla çalışıyoruz”

Kendi birimimizde maliyet ve planlama olarak ikiye ayrıyoruz. Ben maliyet kısmında görev alıyorum. Sahada yapılan işin hakedişini aylık periyodlarla hazırlayıp karşı tarafa gerekli dokümanlarla sunuyoruz ve bunları merkezimize raporluyoruz. Finansman planlamalarıyla ilgili çalışıyoruz. Büyük bir proje olduğu için, en ufak bir virgül oynaması bile büyük meblağ artışlarına yol açıyor. Bu nedenle azami dikkatimizi vererek işlerimizi yapıyoruz. İşin finans kısmında olduğumuz için sürekli kontrol altındayız. Gerek merkez tarafından, gerek işveren tarafından

sürekli bir kontrol var. Bu nedenle işimiz genellikle yoğun geçiyor. Olabildiğince geriye dönük iş yapmamak adına, çok detaylı ve ince hesaplarla çalışıyoruz.

Ben projeye elbette projenin ne olduğunu bilerek geldim, ama buraya geldikten sonra işin aslında düşündüğümünden çok daha büyük olduğu anladım. Dünya çapında bir proje. Onun en kompleks bölümünü de Tekfen olarak biz yapıyoruz. Bakıldığı zaman, çevredeki projelere göre daha küçük bir alana oturan, fakat en karmaşık yapıya sahip, çok ciddi teknik bilgi gerektiren bir projedeyiz. Bu benim için çok iyi bir tecrübe oldu. Bu, benim petrole ilgili ilk tecrübem.

■ İZZET DAĞ (EKİPMAN SAHA MÜHENDİSİ)

“Alışmak beklentilerle alakalı”

Sadara, makine mühendisi olan İzzet Dağ’ın Tekfen’deki ilk projesi. Bir yıldan biraz daha uzun süredir Suudi Arabistan’da bulunan Dağ, daha önce Katar ve Afganistan’da çalışmış:

Sahada henüz işler başlamamış olmasına rağmen şu anda gerekli hazırlıkları yapıyoruz. Proje ekipmanlarının hepsini Foster Wheeler sağlayacak. Ancak ekipmanların çoğu henüz gelmediği için sahada işe başlayabilmiş değiliz. Onaylanması gereken dokümantasyon işlerini yapıyoruz. Ekipman geldiği zaman, montajına kadar olan süreçte engel oluşturmayacak şekilde, tüm ofis çalışmalarını bitirmeye çalışıyoruz. Bunun dışında tankların mühendisliği, malzeme satın alımı ve montajı bizim sorumluluğumuzda.

Burada kampta kalıyoruz. Sosyal hayat olmadığı için zaten kamp dışında kalmanın bir anlamı yok. Kampta boş zamanlarımızda futbol, basketbol oynuyoruz. Cuma günleri veya akşam 6-7’den sonra oynuyoruz. Henüz başka şehirlere gitmedim. İnsan belli bir süre sonra gitmeye üşeniyor.

Alışmak beklentilerle alakalı. Şartları aşağı yukarı tahmin ettiğim için alışır mıyım diye bir kaygıyla gelmedim. Ben alışmış hissediyorum. Yabancılarla çalışmak konusunda da bir sıkıntım yok. Şantiyemizde bugüne kadar bir sorun çıkmadı. Tabii nereye gidersem gideyim, ailemden uzakta olmak biraz zorluyor. İnternet ve telefonla görüşüyoruz. Şubat’ın başında da iznimi alıp ailemi görmeyi planlıyorum.

■ ALİ RIZA KAZANCIOĞLU (ARAÇ SEVK AMİRİ)

“Tekfen bizim evimiz sayılır”

1984'ün şubat ayında Tekfen ailesine katılan Ali Rıza Kazancıoğlu, ilk beş senesini Arabistan'da geçirmiş. Sonrasında 19 sene Türkiye'de İzmir ve Denizli'de Kablolü TV projesinde çalışan Kazancıoğlu, bir dönem Katar'da da çalışmış, ancak yolu tekrar Arabistan'a düşmüş. Tam 12 kez Umre yapma şansı bulmuş. Sadara, Tekfen ailesinde “Ali Dayı” olarak bilinen Ali Rıza Bey'in 14. şantiyesi. Araç sevk amiri olarak görevinin, öncelikle havaalanından gelip gidenleri yönetmek, personelin iş sahasına ve yemekhaneye getirilip götürülmesini sağlamak olduğunu söylüyor:

Alıştık Arabistan'a. Aşağı yukarı 30 senedir Tekfenliyim. Ama dün başladık gibi. Tekfen bizim evimiz sayılır. Tekfen'den emekli oldum, ama hiç düşünmeden, bir gün dahi ara vermeden tekrar işime devam ettim. 1989 yılında yine Arabistan'da çalıştığım bir dönemde evlendim. Şantiye şartları nedeniyle ilk çocuğumu doğumdan ancak üç ay sonra görebildim. Ama şantiye hayatının düzeni böyle ve ben şantiye hayatını gerçekten seviyorum. Çocuklanmanın da benim gibi Tekfen'de çalışmasını çok arzu ediyorum.

Suudi Arabistan'da fazla sosyal imkân yok tabii. Eskiden işten sonra arkadaşlarla ancak sohbet eder, televizyon seyrederek, oyun oynardık. Televizyon bir tek yerde vardı zaten. Telefon edebilmek için postaneye gidip sıra beklerdik. Şimdi internetimiz var, her türlü imkânımız var. Ama arkadaşlıklar da eskisi

gibi değil sanki. Yemekten sonra herkes odasına çekiliyor artık. Arapça öğrendik bir de, konuşuyorum, ama okuyup yazamıyorum. İlk geldiğimiz yıllarda burası daha zengindi. İki-üç senede bir araba değiştiriyorlardı. Körfez Savaşı'ndan sonra tekrar geldiğimde, daha fakir gördüm burayı.

“Ayakkabıyı çıkar, arabaya öyle bin!”

Patronumuz Necati Bey, çok disiplinliydi. Şantiyeleri mutlaka gezerdi. Ben 1992'de İzmir Aliğa şantiyesinde çalışırken, “Necati Bey ailesiyle geliyor. Marmaris'e gidecek,” dediler. O zaman parkta bir araba vardı. Baya tozlanmış haldeydi. O zamanın Mali ve İdari İşler Müdürü Ahmet Tanı Bey, bir miktar para verdi, “Git bu arabayı temizle, parfümle, ne yaparsan yap ve bunu adam et. Necati Bey bir hafta seninle,” dedi. Ben de gittim, İzmir'de temizlettim arabayı. Çok beğenmedim. Bir daha temizlettim, pırl pırl yaptırıldı. Yine de iki sefer temizlettiğim arabanın dikiz aynasının üstüne dokunmamış adamlar, onu da ben temizledim. Ertesi gün Necati Bey'i ve hanımını almaya gideceğiz. O akşam çocuk hasta oldu. Hanım dedi ki “Hastane yakın mesafe, şu çocuğu bir doktora gösterelim.” Dedim ki “Ayakkabıyı çıkar, arabaya öyle bin!” Araba temizlenecek diye çok uğraşmışım, korumak zorundayım. Neyse ertesi gün havaalanından Necati Bey'i ve ailesini aldım. Gidiyoruz. Marmaris'e epey yaklaşmışız, Necati Bey hafiften dikiz aynasının üstüne bir el attı. Kontrol ediverdi. Ya temizlememiş olsaydım! Hayatta unutmayacağım bunu.

■ ORHUN ÖZİŞ (ÇELİK YAPIM MÜHENDİSİ)

“Bu projede 6 bin ton çelik kullanılacak”

Orhun Özış için Sadara projesi ilklerle dolu. Tekfen’de çalışmaya bu projeye başlayan Özış, aynı zamanda ilk yurtdışı şantiye tecrübesini yaşıyor. 1 Aralık 2012’de projeye dahil olan Özış, Sadara projesine ilk katılanlardan biri:

İlk yurtdışı işimin Suudi Arabistan olması tabii zorladı. Tekfen’le çalışacak olmak kararımı kolaylaştırdı. Başka bir firma olsa belki de gelmezdim.

Çelik yapının hem imalatı, hem montajı benim sorumluluğumda. 6 bin ton çelik kullanacağız bu projede. İmalatını Dubaili bir taşeron firmaya yaptırıyoruz. Mühendislik ofisleri Mısır’da. Fabrikaları ise Cidde ve Dubai’de. Firmanın bir ayağı da Çin’de. Oldukça büyük bir firma yani. Müşteriden gelen çizimlerin incelenmesi, detayların incelenmesi ve metrajların çıkarılmasının yanı sıra, müşteri ile alt yüklenici arasındaki iletişimi de sağlıyorum. Taşeron mobilize olmuş durumda, artık başlıyoruz saha çalışmalarına. Önümüzde sıkışık bir program var, ama elimizden geleni yapacağız.

“Rahatımız yerinde”

Burası mart ayında ısınmaya başlıyor, o yüzden birkaç ay daha rahatız. Suudi Arabistan’da bol bol alışveriş merkezi var. Kamp dışında yapacak çok fazla bir şey yok. Ben zaten buraya ilk gelenlerdenim. Geldiğimde daha kampın birçok eksikliği vardı. Ama çok fazla zorlanmadım. Kampta iki oda, bir salon evler var. Ben de bir arkadaşımın oraya geçtim. Rahatımız yerinde.

■ KAJA HUSSEIN (SEKRETER)

“Bu ekibin bir parçası olmaktan mutlu olduğum için buradayım”

Tekfen ailesinin yabancı üyelerinden biri olan Kaja Hussein, mezun olduktan sonra üç sene kadar memleketi Hindistan’da çalışmış, daha sonra Suudi Arabistan’a gelerek çeşitli firmalarda tecrübe kazanmış. 2005 yılında Tekfen’de çalışma fırsatı doğduğunda ise tereddüt etmeden kabul etmiş:

Tekfen’e AutoCAD operatörü olarak katıldım aslında, ama şu anda proje sekreteri olarak çalışıyorum. Tekfen’le çalışmaktan çok mutluyum. Yönetimden çok memnunum, çünkü bu kadar yıl boyunca beni gerçekten desteklediler. İstanbul ofisiyle de iyi anlaşıyoruz. Burada huzurlu bir çalışma ortamı var. Herkes bir ekip olarak hareket ediyor. Gerçekten bu ekibin bir parçası olmaktan mutlu olduğum için ben de neredeyse 9 senedir Tekfen’de çalışıyorum. İşe başladığımda bu kadar uzun süre burada olacağımı bilmiyordum. Ama şimdi çok daha uzun yıllar Tekfen’le çalışmak isterim. Tekfen, yolu çok açık bir firma. Aynı stratejiyle ilerlediği sürece çok daha yükselecek bir firma. Tekfen’de bana ihtiyaç olduğu sürece de burada olacağım.

Neredeyse herkes kampta kalıyor burada. Her türlü imkânımız var. Tekfen, çalışanların kaldığı yeri çok önemsiyor zaten. Başka yerde bulamayacaklarınızı Tekfen kamplarında bulabiliyorsunuz. Bir şikâyetimiz yok o yüzden de. Arkadaşlık da önemli. Buradaki aile ortamı sayesinde keyfimiz yerinde. Akşamları televizyon izlemiyorsak oyun oynuyoruz, spor olanaklarımız var.

“Takım olarak çalıştığımızda, birbirimizi daha kolay anlayabiliriz”

Bu şantiyede birçok farklı kültürden insan çalışıyor. Biz bir takım olarak çalışmak zorundayız, çünkü ancak bir takım olduğumuz zaman birbirimizi anlayabiliriz. Yönetimimiz de bunu her fırsatta vurguluyor. Yönetimle kurduğumuz iletişim de çok önemli. Yönetimin desteği buradaki aile duygusunu, takım çalışmasını güçlendiriyor.

Tekfen Filarmoni bu kez minikler için çaldı

Tekfen Filar- mini

Çocuk Konseri

Zaman zaman içinde, kalbur saman içinde
adalece çocuklara özel bir konser varmış.
Mevki bu konserde hem eğlene
hem öğrenmiş. Enişmelerin dile geldiği
bu masada konserde buluşmak üzere...

Tarih: 30 Kasım Cumartesi
Yer: MİKA TİM Gösteri Merkezi
Saat: 19.00
Bilet fiyatı: 10 TL

PROGRAM

Şef: Darrell Ang - Solist: Michelle Bushkova, Kerem D. İspirito - Arka Plan: Ali Pinar

- Charles Auguste de Bériot - keman konçertosu No. 7, op. 76, Bölüm 1
- Sergey Prokofiev - Peter ve Kurt, op. 87, Çocuklar için müzikli masal
- Pyotr İlyç Çaykovski - Fındıkkıran Balesi, Sereni No. 1, op. 71. A
konserde enstrümantasyon düzenleme: İlay Çelikkaya, İstanbul
Bağlama Akademi - Orkestra: MİKA TİM Gösteri Merkezi - Çukurova sahne

biletix

TEKFE
FİLARMONİ

Tekfen Filarmoni Orkestrası, geçtiğimiz Kasım ayında Singapurlu konuk şef Darrell Ang yönetiminde, İstanbul ve Bursa'da çocuklara özel iki konser verdi. Orkestra, salonu dolduran çocukları, müzik ve dansın büyüdü dünyasında unutulmaz bir gezintiye çıkardı.

■ Bugüne kadar programında gerek otantik çalgılara, gerekse yerel müziklere yer vererek özgün bir çizgi benimseyen Tekfen Filarmoni, yine bir yeniliğe imza atarak bu kez miniklerin karşısına çıktı. 30 Kasım günü İstanbul'da ve 1 Aralık'ta Bursa'da verilen konserlerin izleyicileri, "zor beğenme" konusunda büyüklerden hiç de aşağı kalmayan çocuklardı. Fakat genç ve güler yüzlü Singapurlu konuk şef Darrell Ang yönetiminde verilen bu eğlenceli konserde salon, sık sık çocukların yorumları ve alkışlarıyla yankılandı.

İstanbul'da TİM Show Center ve Bursa'da Atatürk Kültür ve Kongre Merkezi'nde verilen konserler her iki şehirde de büyük ilgi uyandırdı. Biletler, haftalar öncesinden tükenirken, Tekfen Filarmoni de bu sıra dışı konser için adını "Tekfen Filar-Mini" olarak değiştirdi. Orkestra, İstanbul'daki konserinde Darüşşafaka Eğitim Kurumları'nın 5-10 yaş arası öğrencilerini de ağırladı.

Konserin açılış eserini seslendiren 9 yaşındaki Rus kemancı Michelle Bushkova, ustalığıyla dinleyicilere küçük yaşta nasıl büyük bir müzisyen olunabileceğini gösterdi. Konserin ikinci eseri olan Prokofiev'in "Peter ve Kurt" isimli müzikli masalında, tiyatrocu Ali Pinar'ın anlatımı ve farklı çalgılarla hikâyenin kahramanları olan Peter ve dedesi, kurt, ördek, kedi ve kuş dile geldiler.

Konserin en çok beklenen eseri ise, arada ikram edilen sıcak çikolata ve kurabiyelerden sonra, Çaykovski'nin Fındıkkıran balesinden seçmeler oldu. Bu seçmelerde hikâyenin baş kahramanı Clara'nın gördüğü macera dolu rüyalar, Çaykovski'nin ünlü müziğiyle olduğu kadar, dansçılar ve yine hikâyenin anlatımıyla, çocukları bir hayal âlemine sürükledi. Gecenin sürprizi, Clara karakterini canlandıran ve anneannesinin de bale öğretmeni olduğu, Ayşe Arman'ın küçük kızı Alya Dormen oldu.

FINDIKKIRAN BALESİ

Konserde, Çaykovski'nin Fındıkkıran balesinden seçmeler sunuldu (üstte)

Temsilde Clara karakterini Alya Dormen canlandırdı (sağda)

Şef Darrell Ang

Kemancı Michelle Bushkova

Müzik çevrelerinin yakından takip ettiği bir şef

Filar-Mini'nin Çocuk Konseri'ni yöneten Çin kökenli, Singapur doğumlu Darrell Ang, henüz 14 yaşındayken orkestra şefi olma hayalinin peşinden gitmeye karar vermiş bir müzisyen. Aynı zamanda piyano, keman ve fagot çalan Ang, St. Petersburg Devlet Konser-

vatuvarı'nda Orkestra Şefliği bölümünden yüksek onur derecesiyle mezun oldu. Yale Üniversitesi'nden müzik yüksek lisans derecesi alan Ang, orkestra şefliği dalında öğretim üyesi olarak ilk görevini burada yaptı.

2007'de, Michel Plasson, Yan Pascal Tortelier ve Yoel Levi gibi günümüzün en iyi orkestra şeflerinin başkanlığında gerçekleştirilen 50.

Besançon Uluslararası Genç Orkestra Şefi Yarışması'nda üç büyük ödülün de sahibi oldu: Büyük Ödül, Dinleyici Ödülü ve Orkestra Ödülü. 2006 yılında 9. Antonio Pedrotti Uluslararası Orkestra Şefi Yarışması'nı ve 2008 yılında 8. Arturo Toscanini Uluslararası Orkestra Şefi Yarışması'nı kazandı. 2010-2011'de Allianz Kültür Vakfı Orkestra Şefi Ödülü'nü alması, Darrell Ang'a Philharmonia Orchestra ve London Philharmonic Orchestra'yı yönetme ve bu orkestralarla yakın çalışma imkânını verdi.

Küçük izleyicilerden konsere resimli yorum

Tekfen Vakfı, çocuklar için verdiği bu özel konserte bir de resim yarışması düzenledi. Konsere izleyen çocuklardan, müziği dinlerken hayal ettiklerini resmetmeleri istendi. İki haftalık sürenin sonunda dereceye giren çalışmalar jüri tarafından değerlendirildi. Yarışmanın birincisine en çok sahip olmak istediği, hayalini kurduğu bir enstrüman hediye edilecek.

Vera Banu Gonzalez (Mansiyon)

Bürge Maral Aslan (Mansiyon)

Aslı Dönmez (Mansiyon)

Gözde bir konuk orkestra şefi olarak Avrupa ve Asya'nın en önemli orkestralarıyla sahneyi paylaşan Darrell Ang, 2012 yılından bu yana Orchestre Symphonique de Bretagne'nın müzik direktörlüğünü yürütüyor. Ang, özellikle Fransız ve Rus bestecilerin başyapıtlarına getirdiği saygı uyandıran yorumlarıyla büyük ilgi topluyor ve günümüzde uluslararası alanda çalışan en önemli genç orkestra şefi olma yolunda hızlı adımlarla ilerliyor.

Singapur'da yayımlanan *Her World* dergisi tarafından Barack Obama ve Iron Man 3 filmi'nin yönetmeni Jon Favreau ile birlikte Asya'nın "Sevilen 50 Erkeği" arasında gösterilen orkestra şefi, aynı zamanda Tatler Kültürel Liderlik Ödülü'nün de sahibi. Genç yeteneklerin keşfi ve tanıtımında önemli rol oynayan Ang'ın son projesi, Genç Müzisyenler Vakfı yoluyla genç ve ihtiyaç sahibi Singapurlu müzisyenlere finansal açıdan destek olmak.

Genç Ang'ın sanat direktörlüğünü yürüttüğü Genç Müzisyenler Vakfı Orkestrası, gelecek yıllar için planlanan ve dünya sahnesindeki en iyi genç müzisyenleri ağırlayacak bir dizi heyecan verici programla Singapur'un bir numaralı topluluk orkestrası olma yolunda ilerliyor. Darrell Ang, aynı zamanda enstrümental müzikten oda müziğine, vokalden orkestra çalışmalarına uzanan bir çeşitlilikte beste de yapıyor.

Ayşe Arman'ın kaleminden "Fındıkkıran'ın Clara'sı"

Tekfen Filar-Mini'nin Çocuk Konseri'nde Fındıkkıran Balesi'nin baş kahramanı Clara'yı, Ayşe Arman'ın küçük kızı Alya Dormen canlandırdı. Annesi, konserin ardından 3 Aralık 2013 günü *Hürriyet* gazetesindeki köşesinde şu yazıyı yazdı.

■ GEÇEN hafta eve bir mektup geldi. Bana değil Alya'ya...

"Sevgili Alya, bu mektubu sana Tekfen Filar-Mini Orkestrası adına yazıyorum. İlk kez çocuklar için konser vereceğiz. Konserimizde, Çaykovski'nin "Fındıkkıran" balesinin renkli bölümlerine de yer vereceğiz. Hikâyenin başkahramanı, küçük bir Alman kız Clara. Noel gecesi, Clara'ya bir hediye geliyor: Kurşun asker. Hediyeyi alıp uykuya dalan Clara'nın rüyaları, eserde tek tek canlanıyor.

Şimdi, müzisyenlerimiz var, dançlarımız da hazır, bir Clara'mız eksik! Sen bizim Clara'mız olur musun? Sakın korkma, işinde çok usta olan Nil (Berkan) Hoca seni çalıştıracak. İki konserimiz olacak. Biri İstanbul'da, biri Bursa'da. Bu arada Clara'nın elbisesi çok güzel! Kabul ediyorsan beni ara! (Dori.)

TEKFEN FİLAR-MİNİ

Ben mektubu okurken ne zaman ağlamaya başladım hatırlamıyorum. Ama çocuklarımız söz konusu olunca zırlı zırlı ağlıyoruz. Kendimize biçtiğimiz roller, sıfatlar, etiketler hepsi bitiveriyor. Bir tek adın kalıyor, o da çocuğun seni çağırdığı adın: "Anne."

Kızım için müthiş bir tecrübe olur diye düşünüyorum. Ama benim ne düşündüğüm önemli değil, bakalım Alya ne diyecek? Mektubu okuyor, telefonu eline alıyor ve Dori Kiss Kalafat'ı arıyor. "Ben Alya... Teşekkür ederim, çok isterim Clara olmak!" diyor. Ama bilmediği bir şey var, 1200 kişinin karşısına çıkması gerekiyor! Bütün biletler satılmış!

TEDİRGİN ANNE

Geçen hafta boyunca kafayı yemiş, tedirgin bir anneydim. Kızım becerebilecek mi? Bu işin altından kalkabilecek mi? Ben daha büyük olduğum için daha korkağım tabii, 8.5 yaşındaki bir çocuğun Devlet Opera ve Balesi'nden iki balerin ve bir balletle dans etmesi bana ürkütücü geliyor. Ürkütücü ne kelime, çocuğu alıp karnıma geri sokmak istiyorum! Ama Devlet Opera ve Balesi'nden Nil Hoca -ki koreografi ona aitti- "Hiç merak etmeyin, sadece her gün iki saat Alya'yı bana getirin" diyor.

Bizimki acayip cool. Her gün provalardan sonra, "Eda Abla, Gizem Abla ve Ali Abi hayatım boyunca gördüğüm en müthiş dansçılar! Havada dönüyorlar, vücutlar lastik gibi, inanılmaz şeyler yapıyorlar, elbiseleri de harika!" diye anlatıyor. Bu arada Nilüfer imdadımıza yetişiyor, Alya'ya çok güzel bir kostüm dikeyor...

MUHTEŞEM ORKESTRA

Maaile oradayız. Tekfen'in filarmoni orkestrası şahane. 92'de kurulmuş. Saim Akçıl şefliğinde. 23 farklı ülkenin müzisyenlerinden oluşuyor. Hepsini alanında bir numara. Yılda birkaç kez Türkiye'nin çeşitli illerinde ve dünyanın birçok ülkesinde konserler veriyorlar. Hepsini de birbirleriyle arkadaş olmuş, aile gibiler.

Bu seneki konuk şef, yükselen bir yıldız Darrell Ang. Konserde ayrıca Michelle Bushkova solisti. O da 9 yaşında. Moskova Çaykovski Konservatuvarı'nda keman eğitimini sürdürüyor. Harika çocuklardan.

Konserdeki hoşluk da şu: Çocuklara sadece "Fındıkkıran"ın müziğini dinletirseniz, klasik müzikle yakından ilgili değillerse, bir şey ifade etmiyor. Farklı bir numara çekmişler. Bir anlatıcı var: Ali Pınar. Heyecanlı bir şekilde orkestranın önünde "Fındıkkıran"ı anlatıyor. O zaman hikâyenin ne olduğunu daha iyi kavrayabiliyor çocuklar. O çıkan güzelim seslerin, müziğin ve dansların ne anlama geldiğini de çözebiliyorlar.

SAHNE ARKASI

Maslak TİM. Alya, sahneye bayılıyor. Ama daha çok, sahne arkasından büyüleniyor. Kulisteki odada, dansçılarla birlikte kendi adının da kapıda yazılı olduğunu görünce mest oluyor. Sahne arkasındaki dünyaya çarpılıyor. Bir odada terziler var, kostümler ayarlanıyor. Diğer odada makaj yapıyor. Bütün müzisyenler, dansçılar koşturuyor. Bir hazırlık, bir hazırlık... Akort yapıyorlar, her enstrümandan farklı bir ses yükseliyor. Dev, profesyonel bir kadro.

Alya'ya da makyaj yapıyor, bakıyor ki dansçılar ısınıyor, bizimki de ısınmaya başlıyor. Bir süre sonra konser başlayacağı için, onu yalnız bırakıp, benim de önde seyircilerin yanına oturmam gerekiyor. "Sen git, tamam. Ben büyüdüm, yaparım!" diyor...

ÇOCUKSU BİR NAİFLİK

Sonra başladı her şey... Derin bir nefes alıyorum, sevgilimin elini sıkıca tutuyorum. Ve bizimki sahnede... Çok mutlu görünüyorum... Bütün danslarını yapıyor... Noel ağacının altında uyuyor, birazdan uyanacak. Fakat o kadar huzurlu görünüyor ki, arkamdaki çocuklardan biri annesine, "O kız orada uyudu!" diyor. "Evladım uyanacak" diyor.

Gülüyorum, vardır çocukların küt diye birden uykuya dalma hali, Allah'tan uyanıyor, yine dansını yapıyor. Bir şekilde kıvırdı! Becerdi yani! O çocuksu naifliği de çok güzeldi.

Anılarda kalanlar

Bir yılı daha böyle devirdik :)

27 Aralık Cuma akşamı Tekfen yılbaşı partisi, bu yıl da iki kıtanın ortasında Galatasaray Adası'nda rekor bir katılımı gerçekleştirdi. Gece boyu Türk popunun eski ve yeni parçalarına koro halinde eşlik eden Tekfenliler kendileri çaldı, kendileri söyledi. Evet yanlış duymadınız söyledi! Öyle ki, başvuru azlığından düzenleyemediğimiz "Yetenek Sizziniz" yarışmasının yerini alan karaoke bizlere, "Aramızda ne asolistler varmış!" dedirtti...

